

צא"ר החברותא

ד"ר ע"י צעירי החבורה שע"י מוסדות יד עזרה

יו"ל על ידי "צעירי החברותא" שע"י מוסדות יד עזרה
כל הזכויות שמורות לצעירי החברותא
ת.ד. 5080 ירושלים.
להערות והארות ניתן לפנות ל: 053-3100982
או במייל: kolimreiasher502@gmail.com

בפתח הגיליון

בשבח והודיה להשי"ת לקראת חג השבועות באנו באסופת דברים אלו לאסוף ולקבץ אמרות קודש ממו"ר זיע"א בענין עסק התורה הק'. דברים שנשלחו לעם בית ישראל בכתבי הקודש, ודברים שנאמרו בכל עת מצוא לעם צמאי חסדך.

הדברים קובצו ובאו לך ע"י צעירי החברותא שע"י מוסדות יד עזרה, ונעשה מאמץ גדול לקבץ הדברים כמקורם וח"ו לא לפגום בהם בכהוא זה, ואם ישנו דבר ופגם מה, אתנו תלין משוגתנו.

ומכאן נפנה לעם בית ישראל, אנשי לב, מי שיש תחת ידו קלטות או דברים הכתובים וכל חומר ממו"ר זיע"א לשתפו עמנו למען נוכל להוציאו לאור בעזהשי"ת, להשקות עם צמאי אמונה פשוטה מבאר חפרוה שרים כרוה נדיבי עם.

תורה

תורה

מכתבים

במסירות נפש אפשר לו לעשות את ביתו מדבר, את עצמו מדבר, כמאמר חז"ל "ישים עצמו כמדבר" (נדרים נה.), בחינת תוהו ובוהו, ויתרון האור מהחושך, מהחושך של עצמו שעדיין לא טהרו מדותיו ובכל זאת הוא הוגה אותיות, גם אותיות התורה זה האור של הקב"ה אשר מרחם עלינו תמיד, והכרת הרחמים הם עצמם הרחמים, ונמצא קרוב מאד אל המלך וכלום חסר אדם בבית המלך, וממילא מתמלאים כל משאלות לבבו, כי משאלותיו הם עצמם חפץ הבורא להעניק מטובו לבריותיו.

וכל זמן שעדיין לא נהירין לו לאדם כל מגרעותיו ואינו נותן את נפשו על הסכנה שמא ייעלמו לרגע קט מנגד עיניו, עדיין אינו מבין מה זה קרבת ה'. כי סומך ה' לכל הנופלים וזוקף לכל הכפופים (תהילים קמה, יד), וכשהוא בחינת נופל וכפוף, ישנו הסומך והזוקף שהוא השי"ת ואז אותיות התורה שהוא לומד הם אותיות חיות אשר העלה בהם את כל הניצוצות של חטא עץ הדעת אשר נפלו ונתפזרו, וכל אריכות הגלות היא ללקטן ולהקים שכינתא מעפרא.

ולכן אינו צריך ללכת למדבריות עם החמת מים ולחם הצר למצוא ה', אלא העובד את ה'

בהכנעה ובביטול. כי האדם אשר הוא אין מעצם מהותו, מעפר יסודו, וחושב לפי תומו ולפי טבעו כי זה שהצליח בלימוד התורה ורכש ידיעותיה, נדמה לו כי זה הודות לשכלו וכשרונותיו ועמלו עד שאינו מרגיש שהבורא נמצא אצלו.

וההיפך מיסוד הגאווה הוא יסוד הייאוש, היינו כשהוא נכשל בלימודו או בדברים אחרים שהוא רוצה להצליח הוא נופל בייאוש נורא ואיום עד שהוא נשבר ונדכא ומקבל סיפוק מהמסכנות שלו, וגם במצב זה הוא רחוק מאד מן הבורא.

הדרך האמיתית היא דרך האמונה הפשוטה לחיות עם הסיבות של הרחמים שהקב"ה מראה לו בכל יום ובכל שעה שרק רחמיו המרובים עומדים לו על

כמה יש צער להקב"ה כשנאבד מלפניו איזה נפש מישראל שאינו מקושר עמו כדבעי ע"י התורה והמצוה של לימוד התורה לשם שמים, וזה גורם אריכות הגלות רח"ל, ועל זה "יוצאת בת קול בכל יום ומנהמת כיונה אוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם, ואוי לו למי שבניו גלו מעל שולחנו" (ברכות ג.).

וכל עיקר הצער הוא ללמדנו לקבל השגה מצער השכינה הקדושה שהיא מנתרת מעל בני ישראל כנשר יעיר על גוזליו, למצוא מקום מנוחה והשראה להשרות שכינתה עליה.

וכל אחד מישראל יכול וצריך לעשות למען תקון מקום להשכינה הקדושה ע"י לימוד התורה

כל צעד ושעל ועל כן לא יתגאה בשעה שההצלחה מאירה לו פנים, כי יודע הוא שאין לו שום חלק בכך כי רק רצון הבורא היה זה, וכן כשהוא נכשל ח"ו אין הוא מתייאש כי רואה בכך סיבה שהקב"ה רומז לו להתקשרות עמוקה דרך הכאב והצעקה מן

הלב שלא יעזוב את נפשו לראות שחת וידו פשוטה לקבל שבים. אז יהיה שליו ושאנן וילמד תורה בדרך האמת של יחוד קוב"ה ושכינתיה ומתמלא שמחה על חלקו והוא מודה ועוזב ומרוחם...

תכלית האדם הוא שיגיע עם עבודתו להיות עם בוראו בבחינת: "ותמונת ה' יביט" (במדבר יב, ח) ע"י התורה הקדושה כמשה רבינו ע"ה אשר הקב"ה מעיד עליו: "משה עבדי בכל ביתי נאמן הוא" (שם)

כך עלתה במחשבתו, ומשום כך ברא את העולם במאמר. וקדמה תורה לבריאת העולם אלפיים שנה, כדי להורות דרך לאדם לקיים התורה בשלימותה בזכירה ושמירה.

ובענין המשך לימודו בכולל, אשר חשקה נפשו בתורה, הענין הוא שצרכים לחיות עם הסיבות שהקב"ה מזמין אותן חדשים לבקרים לדעת מתוכן את אשר ה' חפץ, אם למשל ע"י הכולל גם הפרנסה מצויה ויש טרף לבני הבית ואין דוחק ואין מצער, הלא טוב שבתו בבית ה'. אבל אז מתחיל המאבק הנמרץ איך ללמוד את תורת ה', אם הוא מתדבק באותיות התורה אשר הקב"ה צמצם עצמו בהן להורות לאיש דרכי ה' ומפעליו ואשר לא תהיה בבחינת לחם גאווה, אשר "אין אני והוא יכולים לדור במדור אחד" (סוטה ה.), אשר אז אין שום תועלת בלימוד תורה כזה כי אין זה נקרא שבתי בבית ה', אלא שבת בבית עצמו מלא דמיונות ותעתועים של תמימות הטבע כאילו הוא עובד את ה' ע"י לימוד התורה, ובאמת הוא רחוק מזה כרחוק מזרח ממערב.

ממקום נביעתו, האם יוכל הצינור לתת המים, הרי בודאי שלא. כך צריך הלומד את התורה, בשעה שלומד צריך ללמוד מתוך אימה יתרה שמא מתוך הרגל הטבעי ישכח את מהותו העצמי שאינו אלא צינור מעביר מים, שהוא הנותן לך כח לעשות חיל בלימוד התורה ואין לך אלא ההודאה, ששם חלקך בין יושבי בית המדרש והיית כלי שרת לפניו לפרסם אלוקותו ע"י לימוד התורה, וזה בעצמו משמח מאד את האדם שזכה לכך, ואין אחריה כלום.

לימוד התורה באופן כזה חשוב מאד ורצוי לפני הקב"ה אשר הוא ואורייתא חד הוא, ואין להפריד ביניהם ע"י לימוד שלא כדת כי זה עצת עמלק להאריך את הגלות. והלמוד על דרך האמת תביא להתלקטות כל הניצוצות הקדושים אשר נידחו ונתפזרו, וע"י כך יעורר את כל עם ישראל לתשובה ותתנוצץ הגאולה השלימה, ואשרי מי שזוכה ללמוד כך את התורה הרי הוא זוכה ומזכה את הרבים האמיתי, כי נתן את המסירות נפש הגדולה לקדש שמו ברבים.

אבל לימוד התורה על דרך האמת הוא מתוך פחד תמידי שמא הוא פוגם בתורה ע"י השכחה שהוא שוכח את מי שמשפיע לו את הדעת ואת השכל ללמוד ולהבין, ושוכח הוא שאינו אלא כאותו צינור חלול שאם לא יעבירו בו את המים

ומי שזוכה ללמוד תורה לשמה, הרי גם שאר עניניו הגשמיים צרכי ביתו ולבושו ועניני בריאותו הופכים להיות תורתיים, כי בכח התלהטות לימודו במסירות נפשו על דרך האמת, הוא מכניס בכל הסובב אותו, את כל נימי נפשו, והתורה עצמה מגלה לו את כל צפונותיה, גם בענינים שהם צרכי

הגוף כי הם הפכו להיות משמשי התורה והוא מקבל מן התורה את הדעת הנכונה איך להתנהג בכל עניני הרפואה, כי נכנס באמצעות לימוד התורה לשרת לפני ולפנים, ונמצא תדיר תחת חסותו של המלך מלכו של עולם ואשר מתענג על נועם זיו כבודו.

לעצם הענין, כואב לי מאד על הבושה שלך שאינה במקומה כמאמר חז"ל: "לא הביישן למד" (אבות ב, ה), בפרט שהענין הוא כל כך נוגע לנפשך ולעתיד החיים בכלל כדי שלא יהיה בכח היצר להדיחך מעל בוראך, שזהו אבדון עולמי. כי זה כלל ידוע שיסוד הבושה הוא מיסוד הגאווה של האדם, והתורה אמרה ונשמרתם מאד לנפשותיכם, ושלמה המלך ע"ה אמר בספר משלי "דאגה בלב איש ישיחנה" (יב, כה), וחז"ל פירשו ישיחנה לאחרים (יומא עה.), וכמו שאדם אינו מתבייש בצרת הגוף, בודאי שאינו צריך להתבייש בצרת הנפש אדרבה, כשמצילין את הנפש הרי הגוף ממילא ניצול, כי הנפש היא עיקר האדם.

ואם רואים שאין מצליחים בלימוד התורה, הרי השורש הוא בתיקון המידות, והאדם יש לו העבודה של משך כל ימי חייו לתיקון מידותיו, וכולי האי אולי יזכה להכיר את היסוד שלו שהוא אין ואפס מוחלט, לכן באים עליו כשלונות כדי שלא יפול בגאווה ובודאי שאסור לו ליפול ביאוש, אלא צריך להיות מודע ליסוד שלו ואז כל מה שהוא עושה או לומד הרי הוא מכיר ברחמיו יתברך, וכשהוא לא מצליח בלימודו הרי הוא יכול להרגיש שמן השמים מבקשים ממנו להתפלל על כך, או שיתקן מידותיו, כי אם הוא לומד תורה ואינו מתקן מידותיו, אין התורה הזאת חביבה בעיני השי"ת, כי הרי זה כטובל ושרץ בידו והנביא

צווח את דבר ה' "למה לי רוב זבחיכם" (ישעיה א, א), כי תכלית התורה שיזכך טבעו ועל ידי לימוד התורה יוקל לו לנצח את יצרו, כמאמר חז"ל: "משכהו לבית המדרש" (קידושין ל:).

ועל זאת הכוונה צריכים ללמוד תורה, ואז הקב"ה מסייע לו כי "הבא לטהר מסייעין לו" (יומא לח:). ומצליח בלימודו, כלומר, ע"י שהתורה נהיית אצלו בבחינת התפילה, שכל חפצו להצלחה בתורה כדי שיוכל לעמוד במאבקו ובמלחמתו את הבשר והדם, הרי הוא הגיע בכך לבחינה של אורייתא וקוב"ה וישראל חד הוא, ונכנס תחת חסותו של הקב"ה ונכלל בתוכו כתינוק עלי אמו, וע"י זה הוא מקבל שמחה רבה, והאהבה שלו הופכת להיות אהבה של הבורא ברוך הוא וממילא נופלת האהבה הטפילה כי אז האהבה הטפילה, אין היא אלא סיבה לעוררו על אהבת הבורא, והוא שמח על שמן השמים חפצים את התעוררותו לאהבת ה' ומתנוצצת עליו הבחירה שירצה לשמוע בקול ההתעוררות הזו ולא יישאר ח"ו בעמק הבכא של האהבה הטפילה המובילה אותו אל האבדון של שני עולמות, אז יבזה בעיניו לבזבז אוננו וכוחו לבטלה על רגע של הנאת היצר, המבקש לחגוג את נצחוננו על נפש המשכלת, להרחיקה מבוראה ולגרום ח"ו עיכוב הגאולה וקיבוץ גלויות. ... ואף אם נפלת כמה וכמה נפילות אתה שווה לפני, אם רצונך ללכת

עא). ואז תזכה לשלווה נפשית אמיתית ולימוד התורה לשמה, שהיא בחינת האפסיות והאין שהוא אינו אלא צינור מעביר שהקב"ה מעביר דרכו כוחו וחיותו.

יחד במאבק החיים, להכיר את מי שברא אותנו דרך הכאבים והעינויים של נטיות הטבע, שבאמת אין דרך אחרת, כמו שאמר דוד המלך ע"ה "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך" (תהילים קיט,

רוח מרובה למעלה, אשר זוהי הכוונה העליונה של רדתו לעולם השפל הזה. ולמשל, כשיש לו טבע חזק של כעס והקפדה, יכול וצריך להשתמש במידה זו עצמה להתלהבות הבורא, ששניהם יסוד האש אשר בקרבו. ובאותו כח של אש יזעק ויצעק ויתמרמר על היצר הרע שלא יהיה שליט עליו, עד שמלאך רע יענה אמן ויחזיר לו כל כוחותיו ובמידה טובה כפולה ומכופלת של התחדשות תדירות בעבודת הבורא יתברך שמו.

וכשיזכה לכל זאת, יתבהר לו היטב כי אין יותר שטות גדולה מאשר לצעוק על בני-הבית בכעסו, משום שבני-הבית בכלל אינם אשמים כלל. רק טבעו מבקש פורקן וכולי האי ואולי יבחין שכעסו אינו אלא מידה שבו חייב לעבוד את בוראו יתברך.

ואתה עם מידת השתיקה והדומיה שנאזרת בה, ולקבל הכל באהבה ובשמחה יכול ומסוגל לעזור הרבה מאד לב"ב שתתעורר לאותה העבודה הנשגבה הזאת, ואין לך זכות יותר גדולה אשר תהיה זוכה ומזכה את בני ביתך לכוונם לדרך האמת ולקשרם לתורת האמת ויראה אמיתית, שהיא יראת הרוממות של אין סוף ברוך הוא. אני שולח לכם ברכתי הנלבבה שהשי"ת יעזור לכם וישלח לבנכם היקר רפואה שלימה ויצליח הצלחה רבה בלימוד התורה הקדושה עם חתוך הדיבור טוב ושלם והבנה טובה, ויש מקום לתפילה להשי"ת שהוא שומע תפילת כל פה ברחמים.

בעצם ההתחזקות שלך יש לה השפעה טובה וגדולה אשר בשעה שאתה עוסק בתורה יהיה בכוונה הרצויה של לימוד לשמה, שזה עובר דרך תיקון המידות והבחינה של דוד המלך ע"ה: "וחטאתי נגדי תמיד" (שם נא, ה) וחטא מלשון חיסרון, שכל חסרונותיך הם תמיד לנגד עיניך, והלימוד באופן הזה מעורר את האדם שהוא בעצמו ישיכיל לראות את טבעו הרע וכמה שהוא צריך להתייגע יגיעה גדולה ועצומה שיזכה להכיר הכרה ברורה את מידותיו הרעים, ולחיות אותם ואת הסכנה הגדולה האופפת אותו תמיד, וע"י כך יצעק וישא תפילה חרישית מקירות הלב, ה' הצילה נפשי אשר רק השי"ת שהוא שומע תפילה, מאזין לה.

או אז תורתו תהיה תורת אמת בפיהו, ותפילתו תהיה תפילה זכה, משום ש"מרחוק ה' נראה לי" (ירמיהו לא, ב), בשעה שהוא מרגיש את ריחוקו מהשי"ת, הרי הוא באמת קרוב מאד, כי "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראו באמת" (תהילים קמה, יח), הוא ירגיש את גודל הרחמים של הקב"ה עליו בבחינה של "לבל ידח ממנו נידח" (שמואל ב', יד, יד). או אז גם יתחיל להרגיש טעם חדש לגמרי בלימוד התורה, שונה לגמרי ולא יוסיף ללמוד כדי להיות "תלמיד חכם" והחשיבות של זה, אלא תורת חיים להורות לו הדרך של כבישת היצר והפיכתו לטוב, אשר בכך הוא גורם קורת

והנה מתוך מכתבו הנרגש משתקף צרת בנו היקר, אשר הוא קשיי ההבנה בכל הנוגע ללימוד משניות ועריכת חשבונות, ודבר זה גורם לו כמובן עגמת נפש מרובה, ה' ירחם.

והקב"ה שהוא חונן הדעת הוא יחננו הדעת השלימות ויתן לו בינה להבין ולהשכיל את דברי תורתנו הק' בהתאם לכפי גילו וירוה ממנו רוב נחת, אכ"ר.

והעיקר שאין להתייאש מן הרחמים כלל, כי כל מיני הצער והיסורים הם רק לנו רמזים מלמעלה לעוררנו כדי שנתקן כראוי כדי שנהי' ראויים לקבל אור שפעת השי"ת שהיא הדביקות בו ומי שזוכה לכך הוא זוכה בכל.

ויסוד הפשוט הוא להאמין באמונה שלימה ופשוטה שאין בידינו מאומה והננו ריקים ודלים לפניו כי אם למדנו תורה הרבה הרי זה מצד חסד א-ל כל היום תלינו שהוא מזכה אותנו להיות זוכים בתורה ובקניניה אבל מצד עצמנו הננו בבחינת תוהו ובוהו שאדם משתומם על הריקנות שבה ולולא שפעת אורו יתברך עלינו - כלא היינו. ומצד זאת הבחינה של תפילה לעני כי יעטוף אפשר לבקש מלפני יוצר האדם בצלמו שישלים בשלימות את בינתו חכמתו ודעתו של בנך היקר שיחיה ויזכה ללמוד תורה לשמה ולקיים מצוותיו ביראה ובאהבה.

לא. כך האדם פן יפתה לבבו להתברך בלבבו כי כוחותיו עמדו לו ללמוד תורה, ריחמו עליו מן השמים ע"י המחשבות הזרות כדי להעמידו על טעותו, וע"י כך שהוא מודה בכך באמת הרי הוא מעלה את כל הניצוצות של כל המחשבות הזרות ובאות על מקומן אשר מאוצר מתנת חנם היה לזוכה ומזכה כי זה כל האדם.

כך גם הם המחשבות הזרות הבאות בלבבלו באמצע התפילה ובאמצע הלימוד, כדי שע"י כך לא יוכל להעלות על דעתו כי כוחו ועוצם שכלו עמדו לו להבנת התורה שהוא לומד אלא רחמיו המרובים עליו להיות צינור שדרכו עובר מים של תורה, וכמו שהצינור אינו יכול להתברך לאמר שהוא מייצר המים מכיוון שאינו אלא צינור ותו

אבל כשאדם מישראל זוכה ולומד תורה בביטול גמור, היינו, שאינו מרגיש את ה"אני" וכל תפילתו היא ע"ד בבחינת "תפילה לעני כי יעטוף" (שם קב, א), ואם לומד תורה הרי שמח שיש לו מזכה. שהוא נותן התורה וגם נותן לו כוח וחושם להבנת התורה ומודה בכל עת על החסד קל כל היום, ועל נשמת החיים שהוא רוח ממללא שהוא נופח באפיו, וכל רגע שהוא נחרד ומתיירא שמא פגם, ושכח את "וחטאתי נגדי תמיד" (שם נא, ה), בזה האיש שמחים עליונים ותחתונים וכל העולם

ואם לא זכה עדיין להכיר את עצמו, כלומר, את שליליותו המוחלטת את אמיתית ריקנותו, הרי לא זכה להתקרב אל התורה ולפתוח בה פתח אפילו כמלא הנימא. ואפילו הוא מתפלל כל היום או לומד כל היום ש"ס ופוסקים, הרי הוא לומד "מקצוע" בעלמא ואין זה אלא מצוות אנשים מלומדה, ואין שום נחת רוח ממנו למעלה. כי אם הוא מחזיק עדיין בעצמו את ה"אני" שלו, ומה לו שייכות לעבודת ה'.

כדאי הוא לו. זהו הלומד תורה לשמה, ואז זוכה לדברים הרבה.

כך היא דרך גאולתן של ישראל שכל אחד באשר הוא שם ובאיזה מצב הנפש שהוא נמצא, יכול וצריך להעביר את המידות למעלה. כלומר, אם הסיבות סיבבו שאחד ציערו בצער כל שהוא, עד שהכאיב לו עד נקודת הנפש, ובשעת ניסיון כזה, הכיר לדעת שהכאב הזה בא לו מאת ה', כי הלא לית אתר פנוי מיניה, וממנו יצא הדבר להכאיבו, כדי לנסותו ולהיטיבו באחריתו, ונתאזר בגבורה של השתיקה והדומיה, הרי בכך זכה להתדבק והיה משכן להבחינה של "סובלת סבלך", וקיבל השגה של צער השכינה הקדושה, ומכאן פתוחה הדרך לגאולתה.

זו היא הבחינה של לימוד התורה על דרך האמת, וכך הייתה תורת רבי עקיבא אשר זכה להגיע למדרגה העליונה של מסרקות ברזל, שזה הוא היסוד של קיום העולם, אשר כל ימיו היה מצטער לחיות בזאת הבחינה, עד שהבין שאם לא כך למה לו חיים, ונשאר לכן לחיות חיי נצחים לעד ולעולמי

עד. מי שמכיר את הערך הנשגב מכל נשגב את זאת המדרגה, בכלל לא שייך להיות אצלו הקטגוריה בין תלמידי חכמים, כי כ"ד אלף תלמידיו שלא נהגו כבוד זה בזה, הם היו המסרקות של ברזל האמיתיות שלו ושתק ודמם על זאת, וזכה ע"י כך שנתדבק בהאחד של אור אין סוף.

וכל אחד כפי ערך מדרגתו ושורש נפשו צריך להגיע לזאת המדרגה של ביטול, עד שיהיה בבחינת כל עצמותיו תאמרנה ה', כלומר שמציאות הרחמים שהוא בחינת השם של ה', תהיה מציאות עצמיותו, בלי שום שיור אחר, ע"י שיתן את העבודה שלא ירצה שום דבר אחר, אלא זאת, שיוכל להכניע את יצרו המבקש לרמותו בבינת הרגש על עצמו, שאינו אלא דמיון תעתועים כדי להפרידו ממקור חיותו, ועל כך טוב בחירותו של "אשרי אדם מפחד תמיד" (משלי כח, יד), שאז יעזרהו השי"ת וירחמהו.

מכתב קודש ממו"ד זיע"א שטרם נראה באור עולם

ב"ה, ירושלים ת"ו, יב' אלול תשל"ט

שלומים מרובים מציון וירושלים לכבוד הבחור
היקר אציל הנפש... הי"ו

ברוקלין, נ.י.

אחרי מבוא דרך הברכה והשלום כיאות. קיבלתי
וקראתי דברי מכתבך בתשומת לב יתרה, וראיתי
בין שורותיו איך שנפש רכה מישראל מתרפקת
ומבקשת מפלט לה מסערת הטבע והשמן, כי
תשש כוחה מאד ממאבק האיתנים עם הבשר ודם,
אשר בדורנו אנו גבר מאד חוזק הטבע המושך את
האדם לרשת פרושה על כל פני החיים, ה' ירחם.

ובשכר הליכות האמונה של אבותינו אהב
אותנו הקב"ה ובחר בנו מכל העמים ונתן לנו את
תורתו תורת אמת להיות תבלין חזק ומועיל כנגד
יצר מעללי איש - אשר בעוסקו בה מגני ומצלי
אף לאחר עוסקו בה, כי קנה על ידה קנין בנפש
אשר מתגדלת בשיעור קומתה הרוחנית שבכוחה
להתגבר כנגד צר ומשטין המבקש לטורדו
משני העולמות.

וסגולת התורה הזאת המגדלת ומרחבת נפשו
של אדם עד שהיא סוככת עליו מפני שונאו בנפש,
היא דווקא התורה הזאת שלומדין אותה באופן
הנאות לה ובהרכנת הנפש לקראתה לקבל עולה
באהבה, כאדם המקבל את פני מגינו ומצילו, עד
שעל ידה יכיר את נותן התורה להתקשר עמו ולא
יהיה ניתוק בין כלי השכל ומקום מסתרי הנפש

אשר שם היצר עומד על שני מפתחי הלב להסיתו
ולהדיחו מחי החיים.

ואי אפשר להגיע לכך, אלא שיתבהר לו היטב
היטב ויתחיל לחיות כך - שכל התורה כולה לא
ניתנה אלא לתקן את המידות ולשעבדם לקדושה
עד שכל אהבותיו של אדם יתהפכו להיות לאהבה
אחת לאהבה את הבורא יתברך, וכל פחדיו
ויראותיו יביאוהו ליראה אחת - ליראה את ה'. וגם
כל שאר מידותיו יהיו משכנות להשראת הנפש
ובכך יהיה סמוך על שולחן המלך מלכו של עולם
וכלום חסר דבר אצל המלך?

ואין זו עבודה קלה, כי היא נמשכת על כל אורך
החיים. אבל אי אתה רשאי להיפטר ממנה, וכל
יום צריכים להתחיל מחדש בהתגברות מוראה,
וכך אמר לנו רבי יהודה בן תימא "הוי עז כנמר קל
כנשר רץ כצבי וגיבור כארי". ואין דרך אחרת. ואל
תאמר בלבבך מתוך פיתוי היצר שדברים הללו
שאני כותב אליך כי הם רק בשביל אנשים גדולים
בעלי מדרגות, אבל בשבילי צעיר פשוט בישראל
איני בעל יכולת ובעל כוח לעבודה כזו. דע לך כי
שקר העיד בך היצר ומשטה הוא בך משום שאינו
רוצה לשחרר אותך משביו אשר צד אותך נפש
יקרה מישראל, ועל ידי כך מתארכת הגלות של
ישראל עד אין קץ.

ויסוד המידות הרעות אשר על ידו יש לו ליצר
שליטה על כל האדם, הוא מידת הגאווה, כי הוא
מדמיין לו לאדם בדמיונות של גדלות, ואחר
כך כשהאדם נכשל ונופל ממדרגתו, כי כך הוא

טבע אנוש שהוא בבחינת נופל כי ה' הוא סומך נופלים, הרי הוא נופל למידת הייאוש והעצבות, כי אחרי היותו בעל גאווה גדול אין הוא מסוגל לעמוד בנפילתו וממהר להתייאש וכל העולם חרב בעדו, ועל ידי כך נטרד ח"ו מן העולם, ומאור הנפש לוקה וחסרה וזהו גלות השכינה, כי אין מי שיעשה לה חפצה להקימה מעפרה.

ובאמת מבקשת התורה ללמד לאדם העוסק בה את מציאות האמונה הפשוטה - שבא לעולם רק להיות כלי שרת לפני הקב"ה, בבחינת כלי ריק וצינור חלול אשר נשפך בו מים של תורה ואין לו בה שום חלק, כי מה שייך לצינור או כלי שהוא בעל המים, כי אם לא יתנו בו מים, מהיכן יהיה לו מים? כך הוא האדם, הוא בבחינת צינור גרידא, והקב"ה ברוב חסדו וטובתו נותן לו היכולת לעסוק בתורת ה' תמימה כדי ללמדו דעת עד שיכיר כי תכלית הידיעה שנדע שלא נדעך. אלא זאת הבחירה לירא ולפחד תמיד פן יקום אויב מארב על ידי שישכח ח"ו את צור לבבו ושורש חייו ובאהבתו אותנו נתן לנו וחנון אותנו הדעת לעסוק בתורה כדי לרשת שני עולמות.

כי "רבות מחשבות בלב איש" (משלי יט, כא) - מעורבות בטוב ורע, והמבוכה כי רבתה מציקה לאדם, אבל "עצת ה' היא תקום" (שם),

כשיבקש את עצת ה' המסתתרת בכל דבר ובכל זמן ובכל מקום כי 'לית אתר פנוי מניה' - היא תקומה לו. כי עצת ה' אחת היא יחידה, כיחידו של עולם ידבק בה, ועל ידי כך יתנער מכל הפסולת ומכל הסיגים הסובבים אותו, ויקבל את שלוות הנפש ויזכה שתתקבל תפילתו כי יעשה אותה תחנונים לפני המקום לזכות ללמוד וללמד לשמור ולעשות, כי יגיע להבחינה של "מבשרי אחזה אלו-ה" (איוב יט, כו), כלומר אחרי שיגיע להכרה זאת, כי הוא מעצמו אינו מסוגל ללמוד, כי במצב של עוצם וחוזק הטבע איך הוא יכול להתגבר, אלא שכאן מתגלית לפניו גודל רחמנותו של הבורא עליו שיוכל להיות שוכה ומזכה ליהנות מזיוה של תורה.

ועתה בני, כדי שתוכל להיכנס לדרך האמונה הפשוטה, קודם כל ערוך נא בדק נפשך, הכר נא לדעת מה הם מידותיך הטבועות בך, למוד אותן, ובקש רחמים שהקב"ה ישלח לך הסיבות לשמרך שתוכל לעמוד בניסיונות המתרגשות עליך תדיר. ואז הקב"ה יאזין לתפילת עני ויעמוד לימינך לעודדך לחזקך ולאמצך. אני מאחל לך ברכה והצלחה בלימודיך ובכל מעשי ידיך ותזכה לצאת מאפילה לאורה, ואני מברך אותך בכתיבה וחתימה טובה ונזכה לשמוע ממך תמיד בשורות טובות. אמן כן יהי רצון.

עובדות והדרכות

עובדות והדרכות

לא הזלכם לישון בלי ללמוד

שלימדתי בתלמוד תורה את תינוקות של בית רבן ותו לא.

אמר לו: זה לא טוב, אסור ללכת לישון אם לא למדו במשך היום, תלמד ולאחר מכן תלך לביתך לישון.

נכנס אצלו מלמד דרדקי, בשעת לילה וכשנפטר ממנו בירכו המלמד בברכת 'לילה טוב'. שאלו: להיכן מועדות פניך? ענה המלמד: לביתי, לישון. שאלו: למדת משהו היום? ענה המלמד: רק מה

אתה גאווה ממילא

נענה ואמר: "אתה גאווה ממילא אך אם תלמד תורה יש סיכוי שתצא מהגאווה, אך אם לא תלמד תורה כלל וודאי תהיה שרוי בגאווה".

אחד אמר לו שאינו לומד תורה מכיון שחושש להגיע לגאווה על ידי כך.

וכאשר הרגיש שהוא שבור מדיבורים אלו אמר לו: ווי ביזטו בכלל דא אריינגעפאלן, ווען דו ביזט אין אנדערע קרייזן ביזטו דאך א שיינער איד א תלמיד חכם, אבער אז דו ביזט דא הערסטו אזעלעכע דיבורים (איך בכלל נפלת לכאן, כאשר אתה בקהילות אחרות אתה הרי תקרא "א שיינער איד" ו"תלמיד חכם" אבל בגלל שאתה פה אתה שומע דיבורים כאלה).

מחבר ספרים אחד שוחח עמו וסיפר לו שחיבר ספר הלכתי שהצליח מאד ועכשיו הוא עומד להוציא לאור חלק שני של ספרו זה, ובנוסף לזה הוא מגיד שיעור כל יום לפני יותר ממנין אנשים וכו'.

אמר לו: תדע לך שאם אין זה בתכלית הביטול הרי זה שייך לסטרא אחרא, כי מה יש לו להשם יתברך מכל זה.

אמר לו: "אינך מבין מה זה שלא לשמה, הכוונה היא שאם אדם לומד תורה ויודע שזה לא לשמה ממילא יכול להגיע הלאה ל'לשמה'. אבל מי שלומד תורה ואינו מעלה על דעתו מנותן התורה ובלבו שמח ומתפאר על התירוצים היפים העולים על דעתו מבלי לחשוב כי מהשם הייתה זאת, זה לא טוב".

התמרמר על אלה הלומדים תורה ואינם חושבים מהריבוננו של עולם נותן התורה.

שאל אותו אחד על זה: הלא אמרו חז"ל (פסחים, נב:) "שיעסוק אדם בתורה אף על פי שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה"?

אמר לו שוב: הלא אמרו חז"ל כי "המאור שבתורה מחזירו למוטב" (פתיחתא איכה רבתי), נענה ואמר: "אבל התורה הנלמדת בכוונה של

התפארות או מבלי לחשוב שזאת תורה מהשם יתברך, אין לזה מאור כלל וכמו כסיל בחושך ילך. (אא"כ - 15)

אמר: "אם אין ביטול והאדם אינו מרגיש עצמו ל'אין' מוחלט מה שווה כל התורות שלו וכל הספרים שהוא לומד, מכיון שהוא לוקח אותם לעצמו ולא מחזירם למקורם"; ואז שמע איך שאחד אומר ליושב לצידו: נו, אתה רואה מה

אנחנו צריכים את השיעור שלנו? אמר על זה מיד: "אדרבה אתם צריכים ללמוד אבל לדעת שזה לא שייך לכם, אבל אם לא תלמדו תורה לא תגיעו להכרה הזו כלל.

תיארו בפניו תלמיד חכם שהוא מתמיד גדול ומחדש חידושי תורה; אמר על זה: אבל מה יש להקדוש ברוך הוא מזה? כי צריך להרגיש שאין התורה שלו מאומה.

התערב אחד המסובים שלא היה רגיל אצלו ואמר: הרי אמרו חז"ל: "אמר רבא: בתחילה נקראת על שמו של הקדוש ברוך הוא ולבסוף נקראת על שמו, שנאמר: בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה" (עבודה זרה יט.).

השיב לו: ויפיל דארף זיך דער מענטש צורייסן אויף שטיקער און וויסן אז די תורה איז נישט זיינע, און דאן הייסט עס טאקע זיינע ווייל ער שפירט אז ער איז בלויז א צינור (דורכגאנג), דאן האט דער מענטש א שייכות צו די תורה און ער איז גורם נחת רוח צום בורא יתברך (כמה אדם צריך לקרוע מעצמו חתיכות ולדעת שהתורה לא שייכת אליו, ואז באמת התורה נקראת שלו בגלל שהוא מרגיש שהוא רק כמו צינור, לאדם הזה יש שייכות לתורה והוא גורם נחת רוח לבורא יתברך).

הגיע אליו תלמיד חכם שבא מארה"ב, אמר לו אחד הנה היהודי הזה שהוא ת"ח הגיע לכאן.

אמר לו: עס וואלט געוועהן גוט און שייך ווען די תורה וואלט געגעבן אביסל שפלות! (זה היה טוב ויפה אם התורה הייתה נותנת לו קצת שפלות).

אמר לו אותו אחד: הלא אמרו חז"ל באבות על הלומד תורה לשמה "ומגדלתו ומרוממתו על כל המעשים" (פ"ו, ב), ואתם באים אתו דווקא בהשפלה, והכתוב אומר "ומנחליאל במות" שהתורה מרוממת?

נענה ואמר: והלא הפסוק מסיים "ובמות הגיא" הרי זה העיקר להרגיש את עצמו בגיא ושפלות, וזה מה שכתוב על קבורת משה רבינו "בגיא מול בית פעור", כי משה רבינו הגיע לדרגה הכי עליונה שהרגיש על עצמו שפלות כמו בגיא וגרוע מזה שהוא בבחינת פעור, ובגלל זה זכה למה שזכה, וזוהי הדרגה הגדולה ביותר. והמשיך כי דוד המלך לא היה לכתחילה בדרגה כזו והוא רצה לתקן את חטא עץ הדעת של אדם הראשון שהוא הי' נשמתו ובת שבע היתה נשמת חוה ורצה לבטל את כל הקליפות והניצוצות שנפלו לתהום רבה

"וחטאתי נגדי תמיד" (תהילים נא, ה), גם הוא הגיע לדרגה גבוהה זו ונעשה רגל רביעי במרכבה.

עם שבירת הכלים בששת ימי בראשית, אבל מכיון שנכשל באמרו "בחנני ונסני" (תהילים כו, ב), לא זכה לכך, ורק אחר שאמר לנביא "חטאתי" ואח"כ

בימי ספירה בגלל פגם בתורתם שלא התבטלו זה בפני זה, והיכן התורה שלהם שתעמוד להם להביאם לידי הכנעה, משמע שגם אם עוסקים בתורה צריך האדם להתבונן בשפלות עצמו בביטול גמור ולא לקחת לעצמו מלימוד התורה.

אמר לו אחד: אני שומע היטב את הדרך שאתה מדבר, אך ישגם את דרך התורה שעוסקים בשיבות ועומלים בלימוד התורה, וגם לרבי עקיבא היו עשרים וארבעה אלף תלמידים שעסקו בתורה.

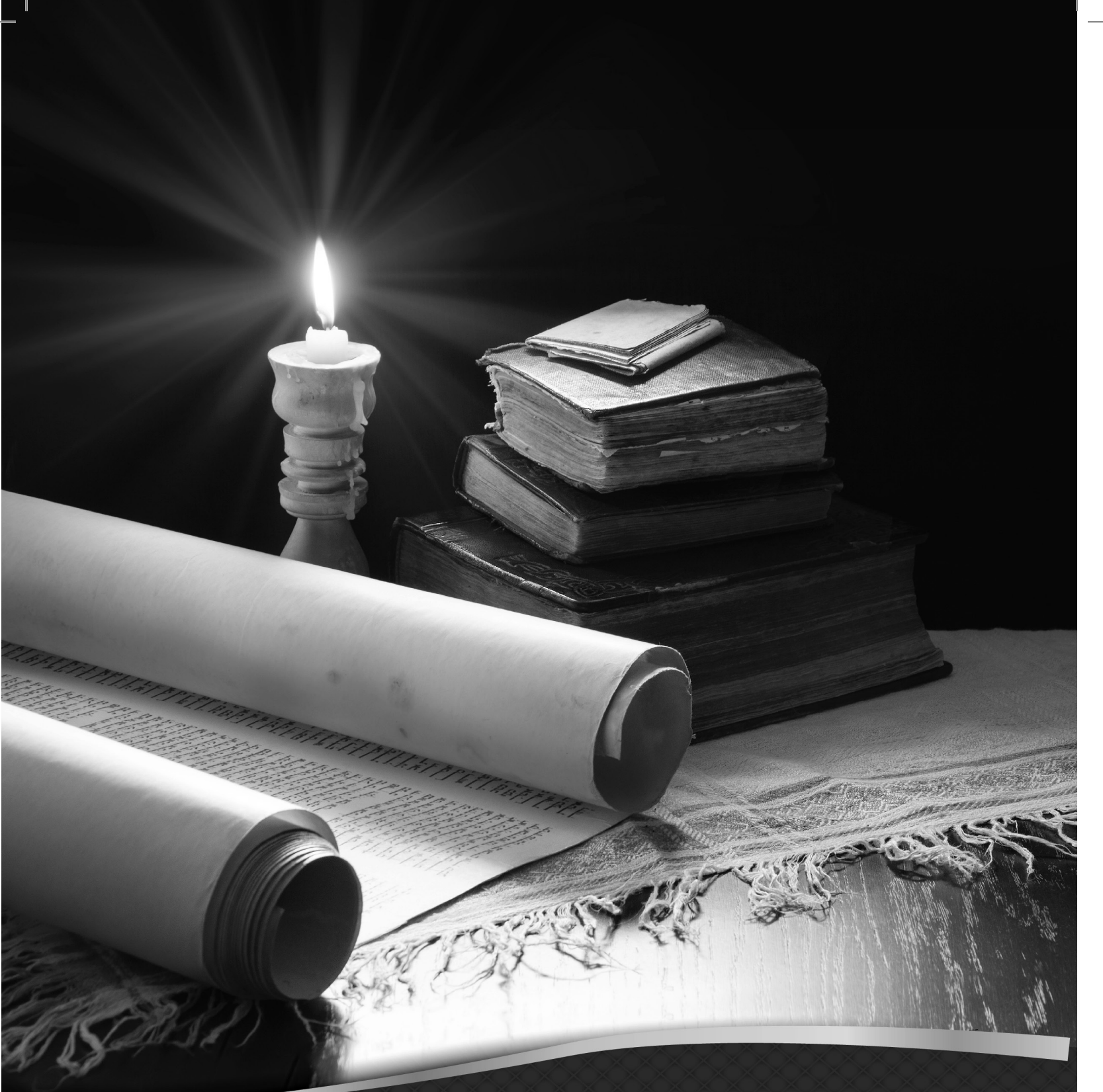
ענה לו: אבל מדוע מתו כל תלמידי רבי עקיבא, עשרים וארבע אלף תלמידים בתוך חודש אחד

אמר לו: אם אתה חושב שאתה צריך להשפיל את עצמך, איז א רחמנות אויף דיר, דו דארפסט נאר אנערקענען אז דו ביזט גאר נידריג די נידריגסטע מדרגה, והתורה שאתה לומד לא משלך ואפילו מאומה, כי כל החיים שלך והשכל שלך והדיבורים שלך, הכל מן השמים קיבלת ואתה רק צינור, וזהו העיקר.

אמר לתלמיד חכם אחד שנכנס אצלו בפעם הראשונה בליל שבת קודש: אם אתה לומד תורה ואתה לוקח את התורה לעצמך, מה יש לו להקדוש ברוך הוא מהלימוד שלך?

אמר לו הת"ח: אם כן אני צריך להשפיל את עצמי עד המדרגה התחתונה?

אמרות

אמזרה

חבל שלומדים תורה לתענוג עצמי ולא חושבים על נותן התורה ואם בן אדם מתגאה בתורתו החיצונים והקליפות לוקחים את תורתו, וחבל מאד שבמקום להעלות את התורה לשמים מזינים בזה את הקליפות ומאריכים את הגלות רחמנא ליצלן.

האיש הלוקח לעצמו מהתורה והמצוות, עושה בזה מסך המבדיל, כי זה נקרא שתי רשויות ח"ו ומזה ניזונים הקליפות והחיצונים, ושכינתא בגלותא ועל זה ידו כל הדווים. אבל זוהי עבודה של שנים ולא כל כך בנקל אפשר להגיע לכך שהאדם עושה מצוות ולומד תורה ואומר חידושים נפלאים שכל השומעים מביעים התפעלות מזה, ובכל זאת יודע האדם שאין לו שייכות עם זה, וכל הגה שלו וכל הרהור שלו הכל מהשם יתברך.

תורה לשמה היינו עבודה שבלב זו תפילה, שהאדם הלומד את התורה מתעמק בחכמתו יתברך ומתגעגע אליו - זוהי התפילה הרצויה, חז"ל אומרים: "תניא חברים שהיו עוסקין בתורה וכו'; אין מפסיקין לתפלה א"ר יוחנן לא שנו אלא כגון ר"ש בן יוחי וחביריו שתורתן אומנותן" (שבת יא.), והמפרשים תמהים על זה מדוע אין מפסיקין אפילו קדושים אלו באמצע התורה שלהם בכדי להתפלל? וכי התפילה היא נקראת הפסק או ביטול תורה ח"ו? אלא שרבי שמעון בר יוחאי הגיע לדרגה הזו שהתורה שלו הייתה בבחינת תפילה עד כלות הנפש, וממילא לא היה צריך להפסיק לתפילה כי תורתו הייתה תפילה.

השבוע דיברתי עם ת"ח גדול אחד שאמר לי שהעיקר צריך ידיעת התורה. אמרתי לו: אתה צודק, אמת, כל אחד צריך לידיעת התורה, אבל בשלמות הביטול, לחיות בבחינת "ונחנו מה" (שמות טז, ז), "מה אנוש כי תזכרנו" (תהילים ח, ה). אבל אם אדם אינו מבטל את הגוף ויש עדיין שמץ גוף הרי הוא לומד בגוף ואינו מגיע מזה ל"אל תביאני רגל גאווה" (תהילים לו, יא), כיוחנן כהן גדול שאחר שמונים שנה ששימש בכהונה גדולה לבסוף נעשה צדוקי (ברכות כט.). ואם הוא לומד בשביל ידיעת התורה בלבד ואחר ידיעת התורה אין שלמות הביטול, הרי זה אפיקורסות, כי הגוף הוא עדיין בשלמות הגוף היפך מ'מלא כל הארץ כבודו'.

כי בעצם הרי אין האדם נותן כלום משל עצמו "כי לי הזהב ולי הכסף אמר ה' " (חגי, ב, ח), ואם האדם חושב שהוא בעצמו זה שנותן מן הכסף שלו - אין זו צדקה גמורה, אם כי בכל זאת מצווה גדולה היא זו בכל אופן שניתנת, שהרי סוף סוף נהנה האביון מן הצדקה, אבל אין זו אותה מידת צדקה המגיעת עד כיסא הכבוד.

כאשר אדם יגיע לבית דין של מעלה יחד עם ספר המשניות בידו ויראה היכן שכתוב "והקרן קיימת לו לעולם הבא" (פאה, א, א), והוא יבוא בטענה: 'הרי נתתי כל כך הרבה צדקה, אמנם אכלתי את הפרות בעולם הזה אבל היכן ה"קרן קיימת שלי" שאני צריך לקבל בעולם הבא? אז יאמרו לו: מה אתה מחפש את הקרן, הלוא הרי אכלת את הקרן בכל פה, דאס איז שוין לאנג אויפגעגעסן געווארן דורך דיר, נתת אלף דולר וחשבת 'ברוך ה' נתתי נתניה גדולה', והמצווה נשארה אצלך ולא עלתה למעלה וכיצד אתה מחפש את הקרן קיימת? הלוא טעמת למטה גן עדן מגודל הנתניה וכך כבר לקחת את חלקך.

וחבל מאד כי אילו היה האדם חושב בתתו צדקה כי אין לו שום חלק בזה, אלא שליח הוא מן השמים, והוא רק זוכה בזכיית חנינם להיות הצינור לצדקה זו, זוהי המצווה האמיתית.

חבל וכמה מר זה המחלוקות והסכסוכים שיש בין תלמידי חכמים ואנשים חרדים על לא דבר, וזה מעכב את הגאולה, בו בזמן שאם היו מדברים ביניהם, זיי וואלטן שייך דורכגערעדט, היו רואים שאין שום מקום לוויכוחים וכך היו מכשירים את הדרך לביאת משיח צדקנו, כי בזכות לימוד התורה לבד אי אפשר שתהא הגאולה, מכיון שלומדי התורה לוקחים את התורה לעצמם ולזכותם ולא לאוקמא שכינתא מעפרא, ומה יש לו להקדוש ברוך הוא מהתורה הנלמדת על ידם. נכון שצריכים ללמוד תורה אפילו שלא לשמה, בכדי שאם יזכה אפילו פעם אחת ללמוד מתוך מחשבה על נותן התורה - אז יעלו כל דפי הגמרא שנלמדו על ידו שלא לשמה ויקבלו את תיקונם, אבל לפי המצב כיום צריכים הרבה רחמים להחיש את פעמי גאולתנו בב"א, כי כיצד יבוא משיח צדקנו היושב ומצפה לגאול אותנו מן הצרות המרובות.

שאל אותו אחד: אפילו כאשר התורה נלמדת שלא כראוי, אבל הכתוב אומר "בצדקה תכונני" (ישעיהו, נד, יד), וחז"ל אומרים: "גדולה צדקה המקרבת את הגאולה" (בבא בתרא, י.). והרי היום יש צדקה בעולם במידה שלא היה כמותה בכל ימי תולדות עם ישראל, ואם לא בזכות התורה, אז צריכין להגאל בזכות החסד הרב הנעשה בעם.

נענה ואמר: אבל הצרה היא שלא נותנים את הצדקה מתוך מחשבה של: 'לא אני הוא הנותן',

דלעילא וכולם ראו כי אין עוד מלבדו. ואת אותה השגה שהשיגו בראיה (ללא בחירה) שהכל מכח עליון, נתבע מהם שגם בתוך ההסתרים יגיעו להכרה זו בכח הבחירה שניתן בהם אז. וכאשר האדם דוחה ומבטל את הסיפוק שלו ובוחר באמונה, ובא להשגה זו שאין עוד מלבדו בכח

כח הבחירה, לדעת שאין האדם עושה כלום, קבלו ישראל בשעת מתן תורה, כשנפתחו שבעת הרקיעים וראו כולם שאין עוד מלבדו. ובאותה שעה היה לבני ישראל תשוקה עצומה להשי"ת מאתערותא דלעילא, זרח עליהם אור ה', והשיגו בחוש שכל התשוקה שלהם היא מאתערותא

הבחירה, זוכה להתגלות האור כמו במעמד הר סיני.

בשעת מתן תורה נתרפאו החולים, העוורים הביטו לראות, וכל בעלי מומין חזרו לשלמותם (רש"י שמות, כ, טו. מכילתא פ"ט). והטעם הוא, מפני שאדם הראשון קודם שבחר בהנאת עצמו לא היה נפרד מה', והיה מבוטל לגמרי לה' למעלה ממציאות הבחירה, וממילא היה בתכלית השלמות

כדוגמה של מעלה, היות שלא היתה לו מציאות נפרדת מהשי"ת. רק אחר שחטא ובחר בגשמי, ירד לדרגת הבחירה, הוא נעשה בעיניו מציאות בפני עצמו, אבל במתן תורה שכולם היו למעלה מן הבחירה והשיגו כי אין עוד מלבדו, הגיעו לדרגת הביטול הנ"ל, וממילא היו בתכלית השלמות שכל החולים נתרפאו.

מי הוא האדם שיש לו קשר לרבש"ע, ומתי? לאיזה תורה יש חשיבות בשמים? כאשר העוסק בה הוא בביטול, דהיינו שהלימוד שלומד אינו שלו, רק

של השי"ת. וזה שאמר דוד "רחוק מישועתי דברי שאגתי" (תהילים, כב, ב), למה הישועה רחוקה ממני? מפני ש"דברי שאגתי", התורה והתפילה שלי הם.

את האלוקות אי אפשר להשיג בהרגשה גשמית, רק באמונה, בביטול המציאות. וכאשר האדם לומד ומגיע לו מזה סיפוק, אם הוא מבטל את השמץ ישות הזה וקובע בנפשו שלא הוא עשה את מה שנעשה, והכל רק רחמי ה', בזה השלים את תכליתו ועבודתו עולה לרצון. אבל אם ח"ו נשאר בסיפוק, הרי הוא עושה מסך המבדיל בין י-ה לו-ה. כי סיפוק זה גשמיות, ישות, וכשיש לו סיפוק מעצמו זה פסל. הצדיק אמת יודע שהוא לא עושה כלום, אם הוא נכשל ויש לו רק שמץ מחשבה שמגיע לו משהו עולם הבא, הוא מרגיש שכל השאול לא די לו.

וזה סיבת אריכות הגלות שמתארכת כל כך, מפני שכל מצב העולם תלוי בלומדי התורה, ומזה שהם לומדים תורה בסיפוק מזה גופא נוצרים התאוות של פשוטי העם, וכאשר עולם התורה יתאחד עם העולם התחתון או אז תבוא הגאולה. והיינו מפני שעולם התורה עוסק בתורה ובצדקה וחסד אבל אינו בביטול, והפחותים מהם שאינם עוסקים בתורה, הם בשפלות מחמת החטא. וכאשר השלמים בנפשם יתאחדו עם הפחותים, וירדו אליהם, ויכירו כי הם שווים להם, ויתחילו להבין שהחטאים של פחותי העם נובעים מהם - אז תצמח הישועה.

כל ימיו של רבי עקיבא, גם בארבעים שנה שהיה עם הארץ, היו מלאים מכאובים ("ער האט נישט גילעקט קיין הוניג"). אח"כ הלך ללמוד שתים עשרה שנה, ועוד שתים עשרה, עד שהעמיד עשרים וארבע אלף תלמידים, וכולם נלקחו כהרף עין

בזמן קצר שבין פסח לעצרת. ולא היו לו טענות על כך. בסוף הוא הגיע לכלות הנפש בעת שסרקו את בשרו במסרקות של ברזל.

אנו רואים איך הדרך להגיע ל'לשמה', שאם אדם עובד על עצמו ומגיע לביטול עצמו בבחינת

"ונחננו מה" (שמות, טז, ז), יוכל ללמוד תורה לשמה. כי אדם שנמצא בכזו מדריגה, לא **הוא** לומד תורה, **הוא** כבר לא מציאות, הגוף שלו נהפך לכלות

הנפש, והתורה שהוא לומד היא תורה לשמה. כל עוד ש'**הוא**' קיים ו'**הוא**' לומד, אין זו תורה לשמה.

מפרשת השבוע אנו למדים מהי המציאות של "לשמה" שאליה צריך להגיע. "דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדומה תמימה אשר לא עלה עליה עול" (במדבר, יט, ב). 'פרה' מורה על בחינת בהמה, וכמו כן 'אדומה' מורה על תכלית הבהמיות, כמו עשיו שהיה התגלמות הבהמה ולא אנוש כלל, ועל כן נאמר בו "ויצא הראשון **אדמוני**" (בראשית, כה, כה) "הלעיטני מן **האדום האדום** הזה" (שם, ל). 'פרה אדומה' היא שלמות הבהמיות שאין בה אפילו שתי שערות שחורות, וזהו "אשר לא עלה עליה עול" (במדבר יט, ב), שהוא לא מרגיש את מציאות העול שלו, כמו בהמה שעובדת עבור האדון שלה מבלי להרגיש מאומה. והיינו כי מתוך שאדם מגיע להכרת הבהמיות שלו, בא לביטול המציאות, וכאשר הוא מופשט מן המציאות ואינו מציאות לגמרי, הוא יכול להשיג את מציאות הקדושה, כי הוא נאחז במציאות הקדושה ונעשה כולו קדושה, הגוף נהפך להיות נפש. כל זה יתכן רק אם הוא מוצא עצמו כולו בהמיות כמו פרה אדומה, ויצא ממציאותו לגמרי, ממש בבחינת בהמה שלא מרגיש שום עול, אז נהיה הגוף בחינת נפש. זו היא הדרך להגיע ל'לשמה'. בלאו הכי לא שייך להגיע ל'לשמה'.

הצדיק אמת הוא בבחינת "פרה אדומה אשר לא עליה עול". בודאי יש עליו עול מלכות שמים, רק שהוא בבחינת בהמה שאינו מרגיש את העול, מתוך שהוא בטל במציאות וכל כוחותיו הם ממציאות נעלם. וכל זה הוא מחמת שהוא "פרה אדומה", היינו שיש לו את כל הבחינות של "האדום האדום

הזה" בשלמות, אפילו שתי שערות שחורות אין בו כמו שנאמר "אין מתום בבשרי מפני זעמך" (תהילים, לח, ד). בכזו בחינה חי הצדיק אמת, ולכן הוא בטל במציאות. כשהאדם מגיע לדרגה הזו, נקרא תורה לשמה, שכולו נתהפך למציאות הקדושה, שזה ההיפך הגמור ממציאותו שהיא מציאות הקנאה והטומאה. כל עוד שלא הגיע לביטול הזה אינו יכול להשיג בחינת "לשמה". וזהו שאמר דוד "בהמות הייתי עמך" (תהילים, עג, כב), ר"ל האיך אפשר להגיע ל"הייתי עמך", ע"י שהוא בבחינת "בהמות".

האדם שיצא מהבהמיות שלו והגיע לשלמות הגוף, אין לגוף שלו קיום בכח עצמו, והוא צריך להיות נאחז מהנפש, בלא זה אין קיום לגוף של הצדיק אמת. מדוע בכלל צריך להחזיק את הגוף? מכיון שלמרות שכבר ביטל את מציאות הגוף, כל עוד שלא הגיע לשלמות כמו דוד המלך ע"ה שיכל להעלות את כל השרשים ולתקנם, עדיין יש לו שרשי נשמות שנדחו ע"י חטא עץ הדעת, והם צריכים להתעלות ע"י עבודה. הרבש"ע רוצה עבודה מכל אדם לא רק מן הצדיק אמת, הוא לא רוצה שהצדיק יעבוד עבור צאנו, הצדיק הוא רק רועה את הצאן, ומכיון שללא גוף הוא לא יכול לרעות את הצאן והוא יהיה רועה בלא צאן, לכן הרבש"ע אומר לצדיק אמת "לך רד" (שמות, יט, כד), כדי שכל הנשמות האחוזים בו יוכלו להתעלות בעבודתם. וכל אחד צריך להגיע לבחינה כמו הצדיק אמת, לא תובעים ממנו עבודה יותר ממה ששורש נשמתו יכול. תובעים מכל אחד ואחד

ולא נשאר לו מזה כלום. לכן צריך לחזור ולחזור ולחזור עד שיהיה אצלו הדבר מציאות - "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך" (תהילים, קיט, עא).

שיחדיר הכרה זו בעצמו, כי מדיבורים לבד לא יוצא כלום. להיפך, אחרי שמדברים והוא שומע, הוא נהנה שמקבל וכבר יש לו מזה סיפוק, וכמו אחד שלומד ואח"כ סוגר את הספר ואינו חוזר,

הוא לומד בגוף ואינו מגיע מזה ל"אל תביאני רגל גאווה", כיוחנן כהן גדול שאחר שמונים שנה ששימש בכהונה גדולה לבסוף נעשה צדוקי (ברכות, כט.). ואם הוא לומד בשביל ידיעת התורה בלבד ואחר ידיעת התורה אין שלמות הביטול, הרי זה אפיקורסות, כי הגוף הוא עדיין בשלמות הגוף היפך מ'מלא כל הארץ כבודו'.

דוד המלך אחר שהגיע לשלימות של ו"נחנו מה", רצה להעלות את כל הניצוצות לבחינת מלאך. והרבש"ע אמר לו יש לי הרבה מלאכים, שרפים ואופנים וחיות הקודש אומרים לפני כל היום קדוש קדוש קדוש, לא לשם זה בראתי את האדם ("איך האב פון דעם גאר נישט"), רק ע"י אנוש, ע"י בחירה. שאם לא כן לא הייתי צריך לברוא כזה עולם עם כל מה שיש בו. כל הבריאה נבראה בכדי שאולי אחד יתעורר לחיות בבחינה של "יצאה נשמתו באחד" (ברכות סא:) לא ידיעת התורה, רק 'אחד' - "יצאה נשמתו באחד". בשלימות הביטול. עד שכביכול שכינה מדברת מתוך גרונו, והקב"ה בעצמו לומד דרכו את התורה, בבחינת אנוש שהגיע לבחינת מלאך - נפש, דהיינו "יצאה נשמתו באחד".

זוהי תכלית האדם ושל העולם. והיא עבודה שאף אחד לא רוצה להכיר, מכיון שאחרי שנכנסים בעבודה הזו יש כאבים נוראים. בתחילה כאשר האדם מתחיל לעבוד את ה' יש לו הנאה, כי בדיוק כמו שאמא הבטיחה לו סוכריות אם יתנהג טוב ככה לימדה אותו שיש גן עדן לעושי רצונו. לכן רצים אחר מצות ומעשים טובים כמו שרצים אחר הסוכריות ומקיימים "אל תיטוש תורת אמך". לא מחפשים עבדות, או כאבים, רק את הסוכריות בדמות גן עדן שאמא הבטיחה לו. אנשים עובדים שנים רבות מתוך ידיעה שיש להם גן עדן גדול, אבל איך אפשר לקבל גן עדן כשיש רגל גאווה, ואיך אפשר לקבל גן עדן אם כשמר לו הוא מחפש את החבל לתלות את עצמו, ואף אם למד תורה, והוא יודע ש"ס ופוסקים בע"פ, אין זה אלא ידיעות בעלמא.

השבוע דיברתי עם ת"ח גדול אחד שאמר לי שהעיקר צריך ידיעת התורה. אמרתי לו: אתה צודק, אמת, כל אחד צריך לידיעת התורה, אבל בשלמות הביטול, לחיות בבחינת "ונחנו מה" (שמות, טז, ז), "מה אנוש כי תזכרנו". אבל אם אדם אינו מבטל את הגוף ויש עדיין שמץ גוף הרי

כל עוד שלא השיג את היסוד של עצמו, את האין של עצמו, לא ישיג את השכל הנעלם מכל רעיון.

כל בריה ובריה, ואפילו לומדי תורה, כל עוד שאינו מהפך את היש לבחינת אין אינו יכול לקבל ("דערה ער נישט") שום מציאות של קדושה. כי

התורה היא קדמון - דבר שלמעלה מהשגת הבריאה - והיא סתומה ונעלמה, ואי אפשר להכנס לחכמת ה' אלא אם כן יהיה בעצמו בבחינת "אין", שנאמר "והחכמה מאין תמצא". אם לומד את התורה ללא בחינת 'אין' אין זה תורה, רק ידע. ועל ידי שלומד תורה בבחינת "אין" התורה עושה בו רושם, ומשיג את השכל הנעלם מכל רעיון, כמו שנאמר "בראשית תורתך הקדומה רשומה

(מלשון רושם) חכמתך הסתומה מאין תמצא". וזה שמסיים אח"כ "ראשית חכמה יראת ה'", כי האדם שהשיג את החכמה, והיינו שנעשה בעצמו אין, הוא מלא פחד ויראה כמו שנאמר "הן יראת ה' היא חכמה", מפני שאיבד את כל הקיום שלו, והוא רועד מפחד מפני שאין לו קיום כלל. ואז הסוף שלו נעשה בחינת אין-סוף.

מדוע העולם נראה כמו שהוא נראה? בגלל שהעולם גורסים שהם יעסקו ב"עשה טוב" והשלימות ממילא יבא. ובעד ה"עשה טוב" שעושה הוא מרגיש שיש לו גן עדן. הם לא עובדים על בחינת שפלות ש"מבשרי אחזה אלו-ה'", דהיינו שאינו מקיים המצות בשביל שיתנו לו גן עדן, רק בשביל שבכח התורה והמצות יראה את המציאות של שלימות ה', "מבשרי אחזה אלו-ה'". והאמת היא שאם הוא לומד בשביל שיקבל שכר, אם כן הוא לומד בשביל משהו ואין הלימוד תכלית לעצמו, וכל עוד שאין ביטול ואין "וליבי חלל בקרבי" לא שייך שיהיה שכר.

הקב"ה הוא הלומד, שכינה מדברת מתוך גרונו. וכפי השגת הביטול שלו שאין מתום בבשרי יבין שהוא אינו ראוי להבנה בתורה, ומנין הוא זכה להגיד כזה הסבר, אין זאת אלא כח ה' הפועל בו ומפעיל אותו. וזה שנאמר "מבשרי" - מה שאני יודע שאיני רק בשר ותו לא ומכחי אין לי את כל זה, ע"י זה "אחזה אלו-ה'" - ואשיג שיש מציאות שנותנת לי את כל זה. זה הוא הגן-עדן והשכר על קיום המצות - שמכיר ומשיג ששכינה מדברת מתוך גרונו. אז הוא נהיה המציאות של הקדושה, ומשיג בבחירתו את שלימות הוי'. כי במקום שיאמר אני למדתי ומגיע לי גן עדן, הוא לומד בכדי שיכיר את מציאותו האמיתית שאין מתום בבשרי, ואם זכיתי לתורה אין זו אלא ממציאות ה'.

אנו רואים הרבה שיושבים ולומדים יומם ולילה. אמנם הם עובדים קשה, ומקיימים את הציווי "והגית בו יומם ולילה", אבל אין להם, הפרעות ללימוד זה, לא מפריעים להם מלמעלה, שבשביל קיום התורה עם ישראל צריך לדעת את כל הדינים שה' נתן לנו בשעת מתן תורה, ונתן זכות לחלק

מהעם שיעבדו כל ימיהם בתורת משה שקיבלנו במעמד הר סיני.

לעומתם יש חלק נכבד שקשה להם לשבת וללמוד את התורה. מפני שהם נשמות שצריכים לבא למצב של שלימות הוי', דהיינו לשלב ולמזג את שלימותם עם שלימות הוי', ועי"ז יהיה יחוד הוי'. ולמיזוג הזה הם יגיעו ע"י ששיגו

ולומדים ומשיגים את הישג שלימות תורת משה, וע"י שהנשמות הללו בעמל וצער, הצער שלהם מאחד אותם עם אלו שיושבים והוגים בתורה יומם ולילה. אבל לצערינו הגדול עוד לא זכינו לאחדות ולדביקות עם אלה, מפני הלשון הרע והמחלוקת שיש בכל דור ודור.

את הישג שלימותם, שהיא בחינת "ונחנו מה", כמו שהמלאכים אמרו "מה אנוש כי תזכרנו". אך ללא שתהיה אחדות בין שני המחנות הם לא יוכלו להגיע לתכליתם. כי בכדי שהנשמות הללו יבואו לשלימותם ועי"ז יוכלו להתאחד עם שלימות הוי', עליהם להתאחד עם אלו שיושבים

מה אנו מה חיינו מה חסדנו מה צדקותנו. הלא כל הגיבורים כאין לפניך, ואנשי השם - אפילו דוד המלך - כלא היו, וחכמים - כמשה רבינו וכיו"ב - כבלי מדע ונבונים כבלי השכל וכו'. עוד מעט וסקלונני, שמעו נא המורים, בחנני ונסני.

הגדלות של דוד ויהונתן לא היתה מה שהם לימדו אחד את השני דפי גמרא ופוסקים וכל המפרשים שסביב, גדלותם היתה במה שהם נלחמו אחד עם השני עד מוות שיכירו את מצבם ויודו לעצמם על האמת, ויכירו בהכרה ברורה כי

עד כמה שהמצב גרוע. אנו לא יכולים להתחבר עם עולם התורה מכיון שהעולם התחתון נמצא מאד בשפל, ולא יודעים שהם הגורמים למצבו של העולם התחתון. כי באם הם היו לומדים גמרא במציאות השלימות, דהיינו במציאות הביטול ובמציאות של איחוד הוי', העולם התחתון לא היה נראה כך. לא היו גנבים ולא היו שודדים. היות שהם היו יכולים לקשר את שילוב הוי' של העולם התחתון. וזהו האסון שבעטיו אנו נמצאים בגלות כל כך הרבה שנים ועדיין לא נגאלנו.

אלפי דפי גמרא מתגלגלים בכל הישיבות, מסתובבים להם יהודים שלילות שלמים עוסקים בלימוד זוהר, איך מביאים אותם לקרבן על המזבח של איחוד ה' בשלימות? איך מביאים אותם לכזה ביטול שממנו ישיגו את הכרת הבורא כמו שדוד המלך אמר "מבשרי אחזה אלו-ה" כי אחרי שאני תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם איך מגיע לשפל כמוני דף גמרא? איך מגיע אלי ללמוד זוהר? ו"מבשרי - אחזה אלו-ה".

המצב הזה נורא עד מאד. ומזה שאחרי כ"כ הרבה אלפי דפי גמרא עדיין לא נגאלנו אפשר להוכיח

יהודיות מתערבות בגויים, ויש כזו הפקרות שלא נשמעה כבר דורות רבים.

והכאב על זה הוא עמוק כל כך. אנו מדברים על זה, אבל איננו מרגישים את עומק הכאב. הרבש"ע נמצא שם ונותן להם את הכוחות לחיות, ואין מי מאתנו שירגיש את עומק הכאב שלו, כדי שהכאב

לצערנו, בכל הדורות שהיו מאז ועד היום עדיין לא נמצא כזה יסוד של אהבה שאינה תלויה בדבר. והסימן, שאנו שוב יושבים על הארץ ובוכים על הגלות הגדולה והארוכה. אם היה אפילו מינימום של נקודה היינו נגאלים. ובינתיים בעטיה של הגלות הארוכה הגענו למצב נורא ומר שבנות

של התאוה יתהפך להיות כאב של הקדושה, כאב על השכינה שהיא בגלות, ובזה נעורר אותה, וילדי ישראל יתעוררו ממציאות של אהבות רעות למציאות של אהבת הבורא. אבל אנו נשארים באהבת הגוף ופוגמים עד אין סוף. ודוד המלך צווח ואומר: "בני איש עד מה תאהבון ריק תבקשו כזב סלה" (תהילים), והוא ביקש מהבורא: "אל תתן ה' מאוי רשע זממו אל תפק" (תהילים), שהבנים והבנות שלנו לא יפלו כל כך עמוק לבחינה של "ויתערבו בגויים וילמדו ממעשיהם"().

למה קורים אסונות כאלו? משום שכל אחד הולך לדרכו, ובמקום שיכאב לו הכאב של השכינה שנמצאת שם הוא מאחל להם מיתה משונה, ולא משתתף בצער של השכינה, ואינו מוזיל דמעות ובוכה: "רבונו של עולם, אתה נמצא בכזו גלות חשוכה ומרה". כל מה שאנו מסוגלים להבין ולראות זה רק טיפה מן הים מהגלות שהוא נמצא בה. רק הלב שלנו כל כך קשה, כאבן, ובמקום לכאוב את הכאב של השכינה ולבכות עם הרבש"ע שנותן להם את הכוחות, להוזיל דמעות או לכל הפחות להאנח, עושים בדיוק להיפך, בורחים מהם ומקללים אותם.

הם לא אשמים. הם בכלל לא יודעים מה שנעשה איתם. מי שאשם זה אנחנו, כמו אחי יוסף שאמרו "אבל אשמים אנחנו". אנו יושבים ועוסקים בתורה, לומדים דפי גמרא, עוסקים בצדקה וחסד, וזה היה אמור להשפיע על כלל ישראל שהם בבחינת "כי שחת עמך". ואם הם בבחינת "כי שחת עמך" אנו צריכים ללכת אתם, בבחינת "לך רד כי שחת עמך". עלינו לדעת שאם יש בהם כזה פגם נורא ואיום ש"ויתערבו בגויים וילמדו ממעשיהם" - אנו הגורמים לזה. ולמה אנו הגורמים? כי כאשר אנו עושים פעולה של צדקה וחסד, או שאנו לומדים את התורה הקדושה, אנו צריכים להגיע אל

הבחירה של הביטול, דהיינו לשמוע את היסוד שלנו: מה אנו, מה חיינו, מה כחנו, מה חסדנו, מה צדקתנו, מה ישועתנו. מאיפה יש לנו את כח התורה? מהיכן מגיע אלינו כח התורה שהיא חכמה מאין? כח התורה שהיא החכמה - זה מאין, לא מהמציאות שלנו. ולכן בשעה שאנו לומדים את התורה הקדושה אנו צריכים שלא להסיח דעת מן הבחירה, ולהכיר את היסוד שלנו, יסוד האין, ולהתבונן: מנין לנו הבנה כזו? מהיכן מגיע אלינו לעשות צדקה וחסד? מכזה 'אין' זה לא יכול להגיע. וכאשר אדם קולט את המציאות שלו ממילא הוא נהיה כגמול עלי אמו, יש לו אמא שמחיה אותו, והוא כתנוק עלי אמו. האמא היא התורה, האמא היא הצדקה וחסד.

אבל, לצערנו ולבושתינו, אנו יושבים ולומדים את התורה וזה נהיה אצלנו מציאות. ואת הגישמעק שיש לנו בלימוד התורה, את הסיפוק שנהיה אצלנו מציאות, אנו מכנים שהרבש"ע עזר לנו. אם אנו באמת רוצים ללמוד תורה לשמה, אנו צריכים להרגיש לא את הסיפוק מהמציאות שאנו לומדים תורה, רק את הסיפוק מהמציאות שהאמא לומדת אתנו, של השכינה שמדברת מתוך גרונו של מי שלומד תורה. אבל אנו לוקחים את הגשמעק של התורה שנהיה אצלנו מציאות, והאמא נפרדת מזה. והנביא צווח ואומר: "מי ביקש זאת מידיכם רמוס חצרי", מי מבקש מכם להזכיר אותי מתי שאתם נהיים מציאות, מתי שאתם מוצאים את הגשמעק של התורה ושוכחים ממני, כי אתם נהיים מציאות. במתן תורה הרבש"ע פתח את כל הרקיעים והראה להם שיש רק מציאות אחת, ואם כן בשעה שאדם לומד תורה הוא צריך להיות בטל אל התורה, שהתורה היא האמא, והוא צריך להרגיש את המציאות של האמא שהיא מדברת מהפה שלו. אבל אצלנו נעשית התורה מציאות

- "אני הבנתי טוב", ואת הגישמעק ש"אני הבנתי" אומרים שהרבש"ע עזר לי. את הגישמעק הזה מכנים "קודשא בריך הוא".

הגלות שאנו נמצאים בה עד היום. אחרי כל כך הרבה אלפי שנים אנו יושבים עוד על הארץ, באשמתנו. אבל אשמים אנחנו. אם היינו לומדים את התורה לשמה כראוי, מתוך הכרה ש"מה אנו מה חיינו" והתורה היא האמא, לא היו נופלים קורבנות מהבנים והבנות שלנו. אין לכם מושג מה שקורה. כל אחד היה מתעלף ולא היה מחזיק מעמד אם הייתם יודעים מה קורה עם בנות ישראל אצל הגויים. אין אף אחד מאיתנו שמתעורר לבכות על השכינה שהיא צריכה לתת

את הכוחות. כל אחד הולך לדרכו, וחושב רק על העסקים שלו. להרויח עוד כמה אלפי לירות, עוד כמה אלפי דולרים, לקנות ולמכור, ועם זה הוא מוכר את הרבש"ע. כבר לא זוכרים אותו. ה' ישמרנו מה שקורה. אתם לא יודעים. כל אחד מונח במחשבות שלו ובטרדות שלו ואינכם יודעים מה קורה, איזה חושך יש, כמה שחור וכמה מר. בנקודות הכי עמוקות שאנו שומרים על הבנות שלנו שמה קורים אסונות. אני מונח בזה ומר לי. אין לי למי לדבר על כך, בגלל שאם נדבר ילכו להשמיץ את הילדים של פלוני ולא ילכו לבכות עליהם. אבל תדעו שהמצב מאד מאד שחור ומר. אין לכם מושג מהי הגלות.

אין דרך אחרת להגיע שאנו נגאל רק שיפסיקו אצלינו הויכוחים, ולימוד התורה לא יהיה מתוך שגרה - מצות אנשים מלומדה - רק שיהיה במדרגה של ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים. אין זה שאחרי כ"כ הרבה דורות עוד לא נגאלנו? איפה זכות התורה שאנו לומדים? במה הגויים טובים

יותר מאתנו אצל הרבש"ע שהוא נותן להם כאלו הצלחות? התשובה היא: אנו אשמים! כי אנו לא לומדים את התורה לשמה. ולמרות שב"ה יש ישיבות לרוב בהם לומדים תורה יומם ולילה, עדיין אנו צריכים להגיע לבחינה של "אהבה שאינה תלויה בדבר אינה בטלה".

יש אולי אנשים שאכפת להם. הם נכנסים לבתי כנסיות ורואים את הגשמעק שיש שם בלימוד התורה, (בישיבות יש באמת שקידה מרובה בתורה, אך אותם אנשים הדמיון שלהם מגדיל להם את זה עוד הרבה יותר, כי כשאדם רוצה לראות את ההתמדה בשביל לראות שלילי על משהו אחר הוא מביט עליה מבעד לזכוכית מגדלת בכדי להחליש אצלו את הדרך בה אנו הולכים), כשנכנסים לשם רואים אנשים עוסקים בתורה ובעבודה, ואילו כאן שומעים רק דבר אחד "דוד המלך" "בחנני ונסני" וחוף מזה לא שומעים פה שום דבר. אותם אנשים חושבים בליבם מה צריך

לבוא לכאן, יותר כדאי ללכת לשם ולהיות כאותו מתמיד ואותו שקדן בתורה.

בודאי שיסוד היהדות היא התורה, והיסוד של הדרך הזו היא רק תורה ורק מעשים טובים, ללא תלמוד תורה אין כל קיום לדרך הזו. אולם ללא הדרך הזו אי אפשר להגיע לאמיתות המציאות של שלימות התורה. כשאדם לומד תורה הוא לא אמור לחפש בזה את התענוג שלו, הוא צריך לזכור את השפלות שלו, ולדעת שהוא צריך עוד לעשות תשובה. דוד המלך לימד אותנו שאפשר לבוא למדריגות הגבוהות של התורה ולהיות מונח

בשיא הגאווה. כמו שהוא הגיע לשיא השלימות ש"לבי חלל בקרבי" והיה מקושר לרבש"ע כגמול עלי אמו, והיה בעצמו שלימות הקדושה בבחינת "מה אני בורא עולמות אף אתם", ואחר כל זה הרבש"ע הראה לו שכל עוד לא הגיע התיקון הגמור של כל הניצוצות הוא עדיין צריך להגיע אליו רק דרך יסוד האין, והוא יהיה סנגוריא בשביל כלל ישראל, בבחינה של "הס קטיגור וקח סניגור מקומו", ועי"ז יגיעו לתכלית רצון הבורא שכל הניצוצות יתוקנו ויתקיים "ואוית תהלה מקרוצי גושי חומר".

ועל כן כשיהודי לומד תורה עליו לזכור ש"לא חטא דוד המלך אלא להורות תשובה לרבים", וההוראה של דוד המלך היא שגם כאשר אדם מגיע לשיא השלימות הוא תמיד באש גדולה של סכנה. כי האדם נוטה תמיד לשכוח את ההתקשרות של בורא כל העולמים, ואפילו אם הוא הגיע לשיא השלימות והוא בבחינת שלימות המשיח גם אז הוא בסכנה גדולה שלא יאבד את ה"כגמול עלי אמו". ולכן גם כאשר אדם לומד תורה והוא בשלימות הוא צריך יחד עם זה להיות בשלימות התשובה, ובכל רגע ורגע עליו לעשות תשובה על הפגמים שלו, תשובה שתביא אותו לפחד שלא יפגום הלאה. ואדרבה, בגלל שהוא לומד תורה בקדושה הוא יכול להגיע לפגם הכי גדול, שע"י שיפול בסיפוק וגדלות יאבד את היסוד שלו שבעבורו הוא ירד לעולם בכדי לתקנו, והתיקון הוא ע"י שהוא חי כל הזמן ביסוד הזה. רק אם יחיה כל הזמן ביסוד שלו הוא יוכל להגיע לשלימות התורה ולשלימות תיקון נפשו.

וזה מה שדוד המלך עורר, שהאדם צריך לזכור את היסוד שלו כל הזמן, עליו לחיות עם הפשעים שלו כל ימיו "כי פשעי אני אדע וחטאתי נגדי תמיד", ותמיד לעשות תשובה. אדם שלומד תורה

באופן כזה הוא הולך בדרך הנכונה, כי הוא דבוק בתורה דרך היסוד שלו, ואז הוא הגיע לתכלית דביקות הבורא. אז הוא חי בפועל עם המציאות של בורא כל העולמים ולא רק מדבר אודותיו. יש מי שחי עם המציאות של עצמו, עם הגדלות שהוא לוקח מלימוד התורה, והוא רק מדבר על ריבון העולמים. אולם זה שלומד תורה באופן כזה הוא חי עם עצמו - עם השפלות ש"וחטאתי נגדי תמיד", וכל רגע הוא עושה תשובה על מצבו. זה הלימוד של דוד המלך - להורות תשובה לרבים.

מי שהתמדה שרואים בישיבות מעוררת בו ספקות בשביל מה צריך להתחבר כאן ולשמוע על דוד המלך, זה בגלל שהוא לא מבין מה דוד המלך לימד. דוד המלך לימד שלולא היסוד של השפלות אין ערך לתורה, כי אם אחרי שהגיע לדרגה הגבוהה ביותר שלבו היה חלל בקרבו ביקש מהרבש"ע "בחננו ונסני" "צרפה כליותי" ולא עמד בניסיון. בזה הוא הורה לנו שאין מציאות כזו של "צרפה כליותי", רק "וחטאתי נגדי תמיד". ולכן, בשעה שיהודי עוסק בעיקר התורה ושקוע בעמקות התורה, בד בבד עליו להיות מונח בעיקר היסוד שלו. הוא צריך להכיר את המציאות שלו בגלל מה הוא ירד לעולם הזה, ומהי התכלית שלו בעולם. אבל אם הוא לומד את התורה ורק מדבר אודות רבש"ע, זה לא קוב"ה, זה רק סיפוק של עצמו. יש אמנם כאלו שלומדים כך, אבל הצדיקים האמיתיים הגיעו לתכלית של השלימות מהתורה רק ע"י הבחינה ש"וחטאתי נגדי תמיד". הם חיו כל היום בפחד על הפשעים שלהם, וחששו שמא יאבדו את הדביקות ויפלו לרגע קט. הן שהירידה שהיתה להם לצורך עליה לא תפיל אותם ביאוש, והן שהעליה שלהם לא תביא אותם לגאווה וסופה יהיה ירידה.

כבזק עם ההבנה שלו ומבין את כל העמקות ומתלהב וחברו לא מבין כלום? בגלל שהרבש"ע נתן לו את השכל ואת התכונות שיבין. אבל הוא לא נתן לו את השכל בשביל שישתמש בו עבור עצמו, ולא בשביל שישפיל את החבר, הוא צריך לסבול עם החבר ולהבין את כאבו שהוא לא מבין. עליו להבין שהרבש"ע נתן לו את הכשרונות לא בשביל שיחזיק עצמו גדול עם זה.

והעבודה שלנו - להכיר את היסוד שלנו, את היסוד של תוהו ובוהו - בראשית ברא אלקים - והארץ היתה תוהו ובוהו". ולמרות שהרבש"ע נתן באדם את הדעת שיהיה לו כוחות וסבלנות ללמוד את התורה הקדושה שלו, הוא צריך לדעת שזה לא הכשרונות שלו. הרי לחבר שלו יש אותו גוף ואותו מוח כשלו, ולמה הוא קולט בשניה ומתלהב ומקפץ, וחברו יושב נעבאך כמו מסכן ולא מבין מה שמדברים אליו? מהי הסיבה שהוא מתקדם

יהיה מקומו של עולם נהיה העולם המקום של הרבש"ע. כולם לקחו את המקום שלו, והעולם נהיה מקום של מריבות מי בראש. כל אחד רוצה את כסא הכבוד. וכשכל אחד רוצה את כסא הכבוד - הרבש"ע בגלות. הרבש"ע שכל העולם שלו, והוא זן ומפרנס לכל, והוא טוב ומיטיב לרעים - לקחו ממנו את המקום שלו בעולם שלו, וכך אנו יוצרים לו גלות.

למרות שאנו לומדים תורה ונותנים צדקה ועוסקים בחסד, אך כשמקיים מצות לתועלת עצמו הכל נופל בעמקי הקליפות ולא נשאר מזה שום דבר. והראיה, אם היה לזה ערך זה היה מביא שנשמע את "ברוך כבוד ה' ממקומו", שהרבש"ע הוא מקומו של עולם קיומו וחיותו ולא העולם מקומו, ר"ל שאין העולם מציאות לעצמו שצריך לעשות לו שם מקום. עכשיו במקום שהקב"ה

שיחות

שיחות

פרשת במדבר תשל"ג

א

עליהם להגביל את עצמם בכדי שיוכלו לקבל את הצמצום של התורה. לא שייך להכנס לבחינה של קבלת התורה באופן פתאומי, כי אף אחד לא יכול להבין את הביטול והאפסיות שלו.

ב

היות שהאדם נברא בטבע וחי בתוך הצמצום של הטבע, לכן ברא הקב"ה את התורה אלפים שנה קודם בריאת העולם, בכדי שאחר שהאדם יזכה את עצמו יוכל להגיע לבחינת האין של התורה. הרי התורה היא אין - חכמה מאין, ואין אנו יכולים להבין כזה מין צמצום אם לא נהיה בצמצום של התורה, ואם כן האדם שחי בתוך הצמצום של הטבע צריך לבטל את מציאותו ולהגיע אל מציאות האין של התורה. כל עוד שלא נהיה בצמצום כמו התורה לא נוכל להשיגה.

ואולם התורה שקדמה לעולם לא נבראה בצמצום של הטבע, אדרבא, היא נבראה קודם לעולם וקיבלה קיום בכדי שאויר העולם שנברא אחריה כבר יהיה ספוג ומקודש עם התורה שהרבש"ע ברא, ועל ידי זה יוכלו ברואי העולם לצאת מן הצמצום של הטבע ולהגיע לבחינת הצמצום של התורה, שהיא שורש האין כאמור. אם התורה לא היתה קודמת לבריאה והיתה נבראת יחד עם האדם, לא היתה לנו את האפשרות להשיגה, היות שאויר העולם לא היה מקודש היינו כ"כ מגושמים שלא היינו יכולים להשיג את יסוד האין. ואם אנו

לפני מתן תורה הרבש"ע הולך את בני ישראל אל המדבר לתת להם שם את התורה. הענין בזה הוא כי התורה היא צמצום, שהקב"ה צמצם את עצמו בתורה ובאמצעותה יוכלו ברואי העולם לדעת שיש רבש"ע, כענין שנאמר "קוב"ה ואוריתא וישראל חד אינון". ובכדי שבני ישראל יהיו מוכשרים לקבל את התורה ולהשיג את הצמצום של התורה, הולכים הקב"ה אל המדבר ששם יש פחדים נוראים והאדם אינו מאמין בחייו, ואחר שהגיעו לביטול העצמיות יכלו לקבל את התורה. לא שייך לקבל את התורה מתוך הרחבה, כי את התורה שהיא צמצום אי אפשר להשיג אלא אם האדם יבוא ג"כ לצמצום כמו הבחינה של התורה, באופן אחר לא שייך להבין שיש רבש"ע בעולם. ועל כן הולך הקב"ה את בני ישראל למדבר השומם שאין בו כלום, ללמד שאדם הרוצה להשיג את התורה הוא מוכרח להיות בבחינה של "שממה" כמו המדבר. א"ן. כלום. באופן אחר לא יכול להיות קיום התורה.

והיות שהתורה היא א"ן גם האדם הרוצה לקבלה צריך להיות באותו צמצום כמו הבחינה של התורה. ובכדי להגיע אל הצמצום הזה על האדם להגביל את עצמו בכל מעשיו, והוא צריך לחיות עם גדרים וגבולות כמו הבחינה של התורה. בעבור זה נתן להם הקב"ה את שלושת ימי ההגבלה, בהם ישיגו איך צריך להיות מוגבל, ובאיזה אופן

לא נהיה בבחינת אין, לא נוכל להשיג כזה מן צמצום, ולא היינו יכולים להשיג את התורה שהיא מאין - החכמה מאין. ולכן בכדי שנוכל להשיג את התורה ברא אותה הקב"ה קודם לעולם, כדי שאויר העולם יהיה מקודש מהתורה, והכניס אותנו בהגבלה שנהיה מוגבלים - זה לעומת זה - כמו שהתורה בהגבלה שאי אפשר להשיגה. וכשנהיה בצמצום של התורה נוכל להשיגה.

ג

זהו תכלית העבודה של האדם - שיקדש את עצמו. לפני שהוא ניגש להבין מהי "תורה", ומה זה "צמצום התורה", הוא מוכרח לקדש את עצמו בדרך של התורה, בכדי שבסוף יגיע להבין מה נקרא קוב"ה. מה שמדברים אודותיו מצות אנשים מלומדה זה לא נקרא לדעת, התרגלו הרגל, אבל בכדי לחיות עם הרבש"ע בכזה מן צמצום צריך להיות מקודש. ובשביל זה צריך לקלוט את האויר של התורה כמו את התורה עצמה, וצריך לחיות עם אויר התורה בדיוק כמו עם עצם התורה, אז נוכל להשיג את מציאות השי"ת. כי רק ע"י שנשיג את התורה נוכל להשיג את מציאות ה', ואת התורה אי אפשר להשיג אלא ע"י שיהיה מקודש, ורק ע"י שיגביל את עצמו בגבולות של התורה יכול האדם להתקדש.

לכן לפני שאדם ניגש להשיג את מציאות התורה עליו להגביל את עצמו, באותו אופן שהקב"ה הגביל את בני ישראל שלושה ימים קודם קבלת התורה. את שלושת ימי ההגבלה נתן להם הקב"ה בכדי שיהיו מוגבלים ויִנְקוּ את עצמם קודם קבלת התורה, ובזה יהיו מוכשרים להשיג את ההישג של מציאות התורה. ולהשיג את מציאות התורה פירושו להשיג את קוב"ה.

וכמו שאחר שלושת ימי ההגבלה היו בני ישראל ראויים לקבל את התורה, מפני שבשלושת הימים נכנסו לצמצום גדול לנקות את עצמם, ועי"ז נתקדשו והיו מוכשרים לקבל את התורה - אף אנו כן. אם נגיע לבחינה כזו של הגבלה כמו בשלושת הימים, ונקדש את עצמינו - נוכל לקבל את התורה ולהשיג את מציאות הקב"ה. כי בני ישראל היו בני אדם כמו שאנו בני אדם, ואם אחר ההגבלה הזו של שלושת הימים הם יכלו לקבל את התורה בשלימות, גם אנו בדורינו יכולים להגיע לאותה בחינה של שלושת ימי ההגבלה ולהיות מוכשרים לקבל את התורה בשלימות.

מכאן יש לנו לראות עד כמה צריך אדם להיות שמור עם האיברים שלו, שלקליפה לא תהיה שליטה עליו באמצעות מילה שהוא מדבר או שאר דברים שהוא עושה, כי זה יוצר מסך המבדיל בינו ובין התורה ובין קודשא בריך הוא.

ד

בכדי שאנו נוכל להגיע למצב הזה, וע"י ההגבלה נשיג את מציאות צמצום התורה שהיא מציאות הצמצום של קוב"ה, צריך כל אחד להגביל את עצמו במציאות הצמצום שלו. ובשביל זה עליו לעשות את חשבון הנפש של הצמצום שלו בעולם הטבע.

כי האדם חי בעולם נעלם, ללא דעת וללא התבוננות. בעצם האדם הוא הרי אין. אין הוא מציאות כלל. הקיום שלו הוא רק ע"י סיבות מסיבת כל הסיבות שנותן לו חיות ונשימה. מזה כל החיות שלו. אולם החיות הזו ניתנת לו בכזה אופן שנראה שהוא חי מעצמו ועושה הכל מעצמו. ועל כן האדם שרוצה להגיע לצמצום של התורה ולקבלת התורה, לא יוכל להגיע אלא אם כן יחיה עם הצמצום שלו.

במציאות הצמצום שהאדם חי, הוא שרוי כל הזמן במציאות של חטאים. בכל נשימה שהוא חי הוא חי רק עם חטאים. ועל כן נאמר "אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא" - אין אדם בעולם שהוא לא 'חוטא', אלא שהסיבות שומרות עליו שלא יחטא. על זה אמר דוד המלך "לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי", אם אתה לא היית עוזר לי ע"י הסיבות הייתי חי כל ימי ב"דומה" (השר של גהינם), כלומר בשורש הדין והחטאים. אך למרות שמצד מצבו האדם שרוי כל ימיו בחטא, נדמה לו שהוא צדיק בגלל שמחזיקות אותו הסיבות. רק כאשר יחיה במציאות הזו שהסיבות הם המחיות אותו ושומרות עליו, יוכל להגיע לצמצום שלו שבאמצעותו יגיע לקבלת התורה.

ובכדי להגיע למציאות הזו צריך האדם להכיר את הענין שעליו לתקן בעולם הזה. כל אחד ירד לעולם הזה בכדי לתקן את השלימות שלו, וכל אחד יודע - פחות או יותר - מהו הענין שהוא תיקון הנפש שלו שאותו הוא צריך לתקן. רק זה שחי בצמצום שלו, ובתיקון הנפש שלו, יוכל להגיע לקבלת התורה.

ה

כל עוד האדם חי בטבע אין לו אפשרות להגיע לשום דבר. כי באותו ענין שהוא תיקון נפשו של האדם, שבו הוא צריך לתקן את אשר קלקל, יש לקליפה שליטה עליו, מכיון שע"י הפגמים שהוא עשה היא תפסה אותו והכניסה אותו לבלבול המוח, וכתוצאה מבלבול המוח הוא נהיה אסיר בידים של הקליפה. בלבול המוח שנוצר באמצעות החטאים גורם שהוא נהיה מרוחק מן הקדושה, והוא מונח תמיד בעולם הטבע, ואז לא שייך אצלו שלושת ימי הגבלה, והוא לא יכול לקבל את התורה בשלימות, כי אז הוא שרוי

בבלבול המוח ולא יכול לצאת מזה. הבלבול הזה שובר אותו לגמרי ואז אינו מסוגל לכלום. והיות שאין הקב"ה בא בטרונא עם בריותיו הוא נותן לו שלוחה, אולי מתוך שלוחה יעשה תשובה. אך גם משהבלבול עוזב אותו והוא בשלוחה אינו עושה תשובה, אדרבא, הוא חושב שתמיד רק יהיה לו טוב. והקב"ה שמרחם עליו שלא יפול לגמרי "לבל ידח ממנו נדח" נותן לו שוב מכה, אולי ע"י זה יתעורר בו נקודת של תשובה, או אפילו ניצוץ של תשובה. אלא שמזה שקיבל מכה הוא נשבר עוד יותר. וכך חי לו האדם את כל החיים שלו בבלבול המחשבה ולצמצום אינו יכול להגיע.

בכדי להגיע לצמצום האמיתי שהאדם צריך להגיע, הוא צריך להיות מוגבל, שזה ענין שלושת ימי ההגבלה שהאדם יגביל את עצמו, ועל ידי שימצא את הענין שלשם תיקונו הוא ירד לעולם עי"ז יוכל להיות מוגבל. אולם לאחר שכבר נפל ברשת הקליפה ונפגם הוא אסור לגמרי בכבלי הבלבול ואין ביכולתו להחלץ משם כלל, ובכדי שיהיה לו התקשרות לקוב"ה באמצעות הענין שהוא תיקון הנפש שלו עליו לעמוד כעני בפתח, ולהרגיש בכל עצמותיו את הבחינה של "אין מתום בבשרי מפני זעמך ואין שלום בעצמי מפני חטאתי". וכשהוא נכנס לכזה צמצום, יוכל להתקשר אל הרבש"ע.

י

זוהי הדרך היחידה. כי העולם הזה הוא עולם נעלם שאיננו יודעים מה טוב ומה רע, ועל כן הרבש"ע לא מטיב על האדם על מה שהוא עשה טוב - דהיינו שהוא חושב שזה טוב, ולא מעניש אותו על מעשה שנראה לו שזה רע, בגלל שאיננו יודעים מהו הטוב האמיתי ומה להיפך. הדרך הסלולה היא הדרך של קיום התורה. יש הלכות,

ויש מוסר, ויש הרבה דרכים שעושים את האדם "בן אדם", אולם בכדי להגיע להתקשרות ואיחוד עם קוב"ה, ליחד שם י-ה ב-ה ביחודא שלים, בבחינת "כי ב-ה ה' צור עולמים" דהיינו שהאדם יחיה עם הרחמים, ויהיה אצלו "כי ב-ה ה' צור עולמים" בבחינת הגוף, אין דרך אחרת להגיע לזה רק אם יבוא לצמצום הכי חזק של עצמו וישיג את שלימות של הפגם שלו. אך לא באופן שההשגה של שלימות הפגם תשבור אותו, כי אם הוא נשבר מזה - זה נקרא יאוש, ואח"כ כשהשברון עזב אותו הוא בגאווה. כל עוד שלא יגיע לבחינה הזו, הוא יכול להיות "פרומער איד", ולדעת את כל התורה, ולקיים את כל התורה, אבל לצמצום של שלושת ימי ההגבלה שביא אותו להיות מוגבל ועי"ז יהיה באיחוד עם הקדושה בבחינת "קוב"ה ואוריתא וישראל חד אינון" - הוא לא יגיע.

ז

וכאשר האדם מגיע במחשבות כאלו הוא יוצא מעצמו לגמרי, ונהיה לגמרי מופשט, והוא חי עם קוב"ה בצמצום הכי חזק. הוא יכול להיות הפוגם הכי גדול, אבל בגלל שהוא מתודה על חטאיו הוא חי עם קוב"ה בלי צמצום. וכמו בהמה שתמיד חיה עם האדון שלה, היות שהוא נותן לה את העשב, ולוקח אותה לחרוש, ומביא אותה לכל המקומות שהוא צריך אותה שם, כך האדם הזה, הקב"ה מוליך אותו בכל הדרכים שלו שהוא ברא לתכלית הבריאה, והוא הולך איתו כבהמה.

וכמו שמרחמים על עני העומד בפתח ומוציאים לו משהו, כך הקב"ה מרחם עליו, והוא מלמד אותו באמצעות הצמצום שלו את כל דרכי האמונה. על ידי זה הוא נהיה מקושר לכל אלו שכבר עברו את הדרכים הללו, ועל ידם התפרסם בעולם שיש מציאות הצמצום ויש שלושת ימי הגבלה לפני קבלת התורה. בצמצום הזה הוא חי עם הצדיקים אמיתיים, וכל הניצוצות של כל הפגמים מכל הדורות מתעלים, כי הצדיק אמת על ידי שהוא חי בכזה צמצום הוא מלקט את כל הניצוצות מראשית חטא עץ הדעת ומעלה אותם. עד שהוא מתקשר עם כל הצדיקים הללו שהם מקושרים עם הצדיק יסוד עולם שהוא קוב"ה בעצמו, ואז נהיה אצלו בחינה של שלושת ימי הגבלה והוא זוכה לקבל

לתכלית הזו הוא יוכל להגיע רק ע"י ששיג את מציאות הצמצום שלו. וזה יהיה כאשר ימצא את הפגם שהרבש"ע הוריד אותו לתקן בעולם הזה, ובכל נשימה יעמוד בתחנונים לפני קוב"ה ויתחנן בעוצמה הכי חזקה שלא יפול בידי הקליפה. בידים של הקליפה הזו שבשכר שאני עושה רצונה היא נותנת לי מכאובים. היא גירתה אותי בעבר לפגום, ועכשיו היא שוב מגרה אותי לפגום בדבר שאותו ירדתי לתקן את עולמי, וכשהיא מצליחה להפיל אותי היא נותנת לי מכאובים ומכניסה אותי לבחינה של "רשעים מלאים חרטה", ואני מתמלא יסורי נפש למה עשיתי את זה.

כשאדם מבין את הצמצום, הוא לא רוצה לצאת משם, כי בזה הוא עובד את ה'. כל רגע ורגע הוא עושה תשובה עם הפגם, ועד יום מותו יחכה לו בתשובה להנטותו לתשובה. התשובה שלו היא, שעומד עם הפגם בסערה הכי גדולה לפני הרבש"ע ומתחנן בכל החוצפה שהרבש"ע לא

את התורה בשלמות, וכל התיקונים שכל הדורות היו צריכים לתקן מתעלים על ידו, והוא נותן כח בכל הרקיעים ובעולם העשיה שבכל נשימה יהיה בחינה של תשובה ובחינה של שלושת ימי הגבלה.

בדרכים הללו אנו צריכים ללכת. דהיינו שנחיה בצמצום הזה. וכאשר היצה"ר מגיע לאדם ונותן לו מכה על הפגם שהוא פגם, הוא צריך לעמוד בכוחות הכי חזקים כנגדו ולהאחז בקדושה שלא יפול לעמקי הקליפות. ואם באמצעות החטא הזה שהוא צריך לתקן הוא יהיה מקושר לקב"ה, אז הוא נהיה דבוק עם הקב"ה בזכותם של כל הצדיקים, והוא הולך אתם בכל הדרכים. ולמרות שהוא הפוגם הכי גדול שבעולם, היות שהוא בצמצום ההתודות, והוא מתודה על החטאים ועל הפגמים שלו, והוא עומד לפני הקב"ה ומבקש ממנו שיהיה נידון על ידו - הוא נהיה מקושר לקב"ה, והקב"ה לא מביט על החטאים שלו, ולא על כל הפגמים שהוא עשה, ולוקח אותו תחת כנפיו. הצמצום הזה שלו הוא בחינה של שלושת ימי הגבלה, ובנשימה הזו הוא מגיע לשלימות של קבלת התורה, ונהיה בחינה של ישראל ואורייתא וקוב"ה חד הוא.

ה

אולם כל ענין קבלת התורה תלוי באחדות. ואף ביציאת מצרים אם לא היו כולם כאיש אחד בלב אחד לא היו יכולים להגיע לקבלת התורה. וזה התכלית שלנו שעבודה באנו לעולם - שנהיה באחדות. לא נריב, ולא נדבר לשון הרע אחד על השני, ולא נדון אף אחד לכף חובה. וכשרואים פגם על השני לא ללכת לדבר עליו. להיפך, כשרואים את הפגם של החבר זה מעורר אותי לראות את הפגם שלי ואת תיקון הנפש שלי, ועל ידי זה אני משיג התקשרות הבורא. ומכיון שהפגם של החבר הביא אותי להתקשרות, ממילא זה נהיה בחינה של "איש

את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק". כך נכללים כל הכלל ישראל עד שזה מגיע לבחינת שלימות, וכך זה מתגלגל עד שיתלקטו כל הניצוצות מכל הדורות עד חטא עץ הדעת, וגם החטא של עץ הדעת נכלל בשלימות והכל נהיה שלימות.

כאשר נזכה לשלושת ימי הגבלה באופן שנוכל לקבל את התורה - כמו שדור המדבר אחר שלושת ימי הגבלה זכו לקבל את התורה - נזכה למדריגות הגדולות שלהם, ולבנין הבית השלישי. יוצאי מצרים לא יכלו לזכות לבית השלישי מכיון שהם הגיעו לכל מה שהגיעו באתערותא דלעילא. כשיצאו ממצרים הקב"ה רומם אותם באתערותא דלעילא עד לקבלת התורה. אולם אנו חיים בעולם העשיה, עולם הבחירה, ואחרי קבלת התורה התחילה העבודה של עולם העשיה - לקיים את התורה, ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים. וקיום התורה הוא באחדות של כלל ישראל, כשאחד אוהב את השני ולא מדבר עליו לשון הרע, ואם רואה עליו פגם זה מעורר אותו להגיע להתקשרות הבורא ע"י "וחטאתי נגדי תמיד". וכשאנו נזכה כולנו יחד להיות באחדות, וכשנראה את הפגם של החבר זה יעורר אותנו על הפגמים שלנו, ונזכה להגיע מהפגמים לשלימות הקדושה ולהתקשרות הבורא, אז נזכה לשלימות שלושת ימי הגבלה, ולשלימות התורה. וכמו שבשלושת ימי הגבלה זכו היהודים לשלימות התורה, כך נזכה כולנו יחד בחיינו ובדורינו כמו ביציאת מצרים, בבחינת "והוא ישמיענו ברחמיו שנית לעיני כל חי". ואז נזכה שהיהודים והקב"ה והתורה יהיו אחד, וממילא יהיה שלימות בית שלישי.

הבה נקוה שעכשיו הוא הזמן לשלימות הגאולה. שהרבש"ע יזכה אותנו לכזה שלימות, ושנגיע באמת לכזו אחדות שבזה תלוי כל קבלת התורה. כי אם לא היה אצלם אחדות הם לא היו

יכולים להגיע לקבלת התורה. אלא שאז הכל היה באתערותא דלעילא, ועכשיו באתערותא דלתתא, דהיינו שבאמצעותנו תהיה מציאות השי"ת בפירסום והעולם יגיע לשלימות.

צריך לבקש מהשי"ת שיזכה אותנו כמו ביציאת מצרים, ויתן גם לנו בדורינו קבלת התורה בשלימות, ויבנה לנו את הבית השלישי, ונזכה ביחד שכל הניצוצות יתעלו.

מוצאי חג שבועות תשל"ז

א

באותם אלפיים שנה, והתורה שלנו תהיה "אמון" אצלו כמו שהיתה באותם אלפיים שנה.

וכמו שבימים ההם הביטול של התורה היה מוחלט, היות שעדיין לא היה האנוש קיים וממילא לא היתה בחירה ולא היה מי שיתגדל עם התורה, בכזה ביטול אנו צריכים לעסוק בתורה, לעמוד ולהעמיק בה, באופן שבכל העבודה הזו אין שום דבר משלנו, הכל הוא מצד הרחמים שהרבש"ע מזכה את האדם. וכמו ש"אתה חונן לאדם דעת" והוא חנן את האדם בשכל ללמוד תורה, כך הוא נתן לו את הדוגמא איך ללמוד - שלא נתגדל בלימוד התורה, כמו באלפיים שנה שלא היה מי שיתגדל.

רק שקודם שנברא העולם עוד לא היתה הבחירה, ובזה שהקב"ה ברא את התורה אלפיים שנה קודם הוא עורר אותנו ורמז לנו איזה סוג של תורה הוא רוצה מאתנו באמצעות הבחירה - שלא נבחר במציאות שלנו כי אם במציאות שלו. וכמו שבאותם אלפיים שנה הוא לבדו למד בתורה, כך הוא רוצה שיהיה גם אחרי שנברא העולם והתורה ניתנה לבעלי בחירה בעולם העשיה - שנבחר לחיות במציאות שלו ולא במציאות שלנו, ולא נכנס לעצמנו את לימוד התורה ויגיעת התורה שהוא פועל באמצעותנו, רק שנעסוק בה באותו ביטול שהתורה היתה באותם אלפיים שנה.

זוהי התכלית שלשמה ברא הקב"ה את העולם, שיעבדו אותו בביטול גמור כמו שהתורה היתה אלפיים שנה קודם בריאת העולם.

מהו הענין שהרבש"ע ברא את התורה אלפיים שנה קודם בריאת העולם, לשם מה הוא ברא אז את התורה כשלא היה מי שיקיים אותה, הרי כל התורה היא קיום התורה. ולמרות שאצל הרבש"ע אלף שנים לאפס נחשבו, כי אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבור ואשמורה בלילה, מכל מקום ברור שלא לחינם הוא הקדים וברא את התורה אלפיים שנה קודם, בודאי היתה בזה מטרה וכוונה עליונה.

הענין הוא, שבאותם אלפיים שנה לא היה כל מציאות זולת הרבש"ע, ואף התורה לא היתה דבר בפני עצמו, וכאשר הרבש"ע השתעשע בה לא היה עוסק בדבר נפרד, שהרי "קוב"ה ואורייתא וישראל חד אינון". כל זה כדי להורות לנו וללמד אותנו איך אנו נלמד את התורה אחרי מתן תורה, אחרי שהוא יוריד את התורה לעולם הזה שהוא עולם העשיה איך נקבל את התורה ובאיזה אופן נלמד בה. והורה לנו בזה שעלינו ללמוד תורה בדיוק כמו באותם אלפיים שנה שקודם בריאת העולם, וכמו שבאותם אלפיים שנה לא היה מציאות של משיהו שעוסק בתורה, שהרי הבריאה עדיין לא נבראה אז ולא היה מי שילמד בתורה ע"מ לקיימה ולדעת את חכמתה, כך צריך להיות עסק התורה שלנו ג"כ באותו אופן. וכמו שבאותם שנים לא היתה התורה מציאות לעצמה, והיתה בטילה ומאוחדת בשרשה ויוצרה, כך אנו נלמד את התורה בלי גדלות ומבלי לדעת מהמציאות שלנו. ובזה יהיה קיום התורה, כי אז אנו נבטל עצמנו לתורה כמו שהתורה היתה בטלה לקוב"ה

אותו לגבהים והוא נשאר ריק, הוא נשאר לחיות ביסוד של אני ואפסי. והכל בגלל שמהמחשבות הללו הוא לא בא להתקשרות לבורא העולמים. היה עליו להתבונן מי נותן לו את המחשבות הללו, הרי יש להם מְהִיָּה, יש להם אדון שיצר אותם ושלח אותם למוחו, וכי הוא עצמו ברא את המחשבות? ואז בעקבות המחשבות היה מגיע לחיות ביסוד שלו, ומגיע להכיר את המציאות של עצמו, ושומע מה רוצים ממנו, והיה חי באופן ש"מבשרי אחזה אלוקה".

ג

המחשבות הללו יש להם תכלית - שמהם יגיע לדביקות, ואנו נעמוד באותו מצב כמו באלפיים שנה לפני שנברא העולם, באותו ביטול שהיה אז, כשעוד לא היתה בריאה כלל. רק שאז היה הדבר באתערותא דלעילא - הרבש"ע היה לבדו ואפס זולתו, ועכשיו האדם צריך להגיע לאותו מצב, שהוא יחיה בפני עצמו בביטול גמור. שרק חיות השי"ת היא המתפשטת בו, והרבש"ע הוא לבדו הוא כמו שהיה באלפיים שנה שקודם הבריאה.

אולם אנו לא הגענו למדריגה הזו, בגלל שלא הפכנו את המצב להגיע ממנו ל"אין מתום בבשרי מפני זעמך". כי כל הכאבים שהאדם סובל במהלך החיים שלו נועדו להביא אותו אל התכלית, והתכלית של היסורים היא שמהם יבוא האדם להתקשרות אל הנצחיות ע"י שיתקשר אל היסוד שלו - אדם יסודו מעפר וסופו מעפר, והוא הולך מן העולם ריקן בגלל שבילה את כל השנים שלו ב'רבות מחשבות', הן בעסקים הן בתורה או בכל מה שהוא חי - הכל היה ב'רבות מחשבות', בריקנות. ואפילו אם התנהג ב'פרומקייט', זו לא היתה 'פרומקייט' של התקשרות, של "אין מתום בבשרי מפני זעמך". להיפך, למרות הזעם ששלחת

מעטה יש לשאול, אם אכן התורה שלנו היא באותה בחינה כמו שהיתה באותם אלפיים שנה, ואנו שעשועים אצל הקב"ה כמו שהתורה היתה אז - "ואהי אצלו אמון ואהי שעשועים בכל יום", כפי שהוא מצפה מאיתנו שהתורה תהיה אצלנו כמו ילד שעשועים - "הבן יקיר לי אפרים אם ילד שעשועים", אם כן למה אנו שקועים בגלות הארוכה הזאת שנים כה רבות? אין זה אלא אות וסימן שיש פגם בתורה שלנו, שהתורה שלנו אינה אמון ושעשוע אצל הרבש"ע כמו באותם אלפיים שנה, לכן אנו סובלים את הגלות המרה הזו, והולכים בדרך הארוכה הזו ללא תכלית וסוף.

ועל הכל יש לשאול, למה בכלל אנו חיים בעולם? ולמה היסורים הללו שאנו סובלים כל הימים? מה פשר כל החורבנות שבאים עלינו? ומפני מה כל הסכנות שאנו חיים בהם? כמו עכשיו שהממשלה קרועה, כבימי קדם שנקרעה הממלכה ליהודה וישראל. ובעצם זהו השורש לכל היסורים והגלות המרה, היות שאנו קרועים כל אחד עם עצמו, וכל אחד מסתובב עם מרירות ושברון לב. ולמרות שהרבש"ע נתן לאדם את המרירות השברון כדי שדרכם יגיע אל התכלית שלו, כולם נשארים כל היום וכל רגע מהחיים באותה מרירות ולא מגיעים ממנה לשום תכלית. כל אחד מתהלך עם מחשבות ודמיונות, "רבות מחשבות בלב איש", אבל לכל המחשבות הללו אין קיום, כיון שעצת ה' היא תקום, ולאדם אין התקשרות לבורא העולמים.

הרי המחשבות הללו נשלחו אל האדם מעם ה' כדי שמה'רבות מחשבות' ילמד את היסוד שלו, אולם תחת זאת תמיד כשהוא מסיים את המחשבות הוא נשאר באותו מקום: או שהוא נכנס לעצבות ונשבר לגמרי, או שהמחשבות נושאות

עלי עדיין אין מתום בבשרי, ובכל המהלכים של החיים לא היה לי התקשרות אליך, הזעם גרם לי להיות מבולבל ושכחתי לגמרי ממך.

אבל דוד המלך ע"ה הגיע להכרת היסוד שלו שאין בו כל שלימות, ואמר "אין מתום בבשרי", למה, "מפני זעמך" - הוא הכיר שהזעם הוא שליח שלך, וממילא כל זעם מזכיר לי אותך. לכן הוא זכה למלכות דקדושה - דוד מלך ישראל חי וקיים, והוא זכה שממנו הושתת העולם. כי בכל מצב מהחיים שלו הוא הגיע ל"מבשרי אחזה אלוקה", ומכל מחשבה שעברה דרכו הוא בא לבחינת "וחטאתי נגדי תמיד". כל זה נבע מכך שתמיד הוא היה דבוק למקור שלו, ליסוד שלו, ותמיד הוא היה חי בבחינה שלו - ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם. לכן הוא לא הבין איך אני בכזה מצב יש לי קיום, ומזה הגיע להכרה: "מבשרי", מהאין שלי - "אחזה אלוקה", אני מוכרח להאמין במציאות של בעל הרחמים שנותן לי את החיות של החיים. ולכן הוא הגיע ל"אין מתום בבשרי מפני זעמך". כל זעם הזכיר לו את היסוד שלו שאין בו כלום, כי הוא זכר שהרבש"ע שולח לו את הזעם בכדי שיביא אותו להתקשרות אליו. לא בשביל לשבור אותו, או להרגיז אותו, או שיהיה אצל עצמו גדול. ותמיד הוא היה מונח בפחד - "אשרי אדם מפחד תמיד" - מהסכנה שלו שלא יפסיק לחיות ביסוד שלו, בכדי שבכל נשימה יהיה מקושר אל היסוד שלו, היסוד שאין לו אחיזה וקיום. בדיוק כמו באלפיים שנה לפני הבריאה שהתורה לא היתה מציאות, כך הוא עמד בכזה מצב שאין לו כל קיום, רק "מבשרי אחזה אלוקה" שהוא חיותי וקיומי.

ובגלל שאנו לא חושבים על העבודה הזו אנו כבושים בגלות כ"כ הרבה שנים. כולם מבולבלים, וכל אחד ממשיך ללכת עם הדרך שלו; זה עם הקנאה, וזה עם הרציחה, זה עם הניאוף וזה עם

הכעס; והוא לא מתבונן שכל אלו שלוחים אליו מהקב"ה ע"מ שיהפך אותם להתקשרות. הוא מאשים את החבר, ואת כל אלו שנמצאים סביבו, חוץ מאחד: הוא לא מאשים שזה 'זעמך', שאת הזעם הזה הרבש"ע שלח לו כדי שיגיע להכיר את היסוד שלו, שאין לו כל קיום בלעדי הרבש"ע, והוא עצם קיומו שאינו חי רק ממנו. היסורים הללו נועדו לעורר אותו לשמוע שיש לו אדון, וכמו שבאלפים שנה שקודם הבריאה לא היתה התורה מציאות לעצמה, כך צריך האדם להגיע בבחירתו שיעמוד בביטול גמור לפני האדון, ולהכיר שכל כאב שיש לו מגיע מהרבש"ע, ולכל כאב יש מטרה, והוא קריאה לאדם שיגיע אל ההתקשרות, כמו שאמר דוד המלך "טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך".

ד

ומטעם זה ראשית הבריאה היתה תוהו ובוהו, כדי שהאדם יגיע ע"י התוהו ובוהו ליתרון האור מן החושך. כי אין האור מגיע רק מן החושך. והיינו כי קודם שנברא העולם היה הוא ושמו לבד, אור אין סוף, ובכדי שיהיה מציאות לבריאה צמצם הקב"ה את עצמו צמצום אחר צמצום, עד שהבריאה הגיעה לבחינת "ששת ימים תעבוד וביום השביעי שבת וינפש". העבודה של ששת הימים היא להשיג בעבודה את האור של ששת ימי בראשית, ואת האור הזה אי אפשר להשיג רק מהביטול הגמור. כי האור שהרבש"ע ברא בששת הימים אינו אור כמו שיצאים בבוקר ורואים את אור היום, או אפילו אור השמש בצהרים שאין אור חזק ממנו, זו טעות נפוצה לחשוב כך, האור של ששת הימים זה השגת האלוקות, שהרבש"ע דלית אתר אחר פנוי מיניה צמצם א"ע בצמצום אחר צמצום עד הגבול של "כי לא יראני אדם וחי", ונתן לנו את היכולת להשיג מה שאנו יכולים להשיג מהאור

כאשר אנו רוצים להגיע אל התכלית האמיתית אנו צריכים לשמוע בכל היסורים הבאים עלינו את 'זעמך', ולא להסתובב שבורים ופצועים. כי כשאדם מקבל את המכה, הרי המכה מגיעה בשביל שיגיע ממנה לתכלית. והתכלית היא שכמו שבאלפים שנה שקודם הבריאה היה תורה מבלי שתהיה בחירה, כך האדם צריך לעבוד להגיע לצמצום אחר צמצום ולביטול הגמור, עד שיחיה באור של ששת ימי בראשית שהיה בלי בחירה. כי בששת ימי בראשית נברא האדם אחרון לכל הברואים - אחרי הבהמות והחיות וכל המציאות שהרבש"ע ברא בששת ימי בראשית - בשביל שלא תזוה דעתו עליו, שאם יתגאה אומרים לו יתוש קדמך. וזה התכלית של האדם - שיגיע לביטול, שזה בחינת ששת ימי בראשית.

כשאדם מגיע לעבודה הזו, הולך לו מאד קשה, כי אם היה הולך לו בקלות אז היה "שמנת עבית כשית" - "וישמן ישורון ויבעט". לכן הולך לבקושי בעבודה כדי שע"י היסורים יגיע אל התכלית, צמצום אחר צמצום, עד שיגיע לתכלית הבריאה, לשלימות הביטול בחינת ששת ימי בראשית, ויגיע לבחינת ששת ימי בראשית שלא היה בחירה, וישיג את האור של ששת ימי בראשית. כי יתרון האור - מהחושך, האור של ששת ימי בראשית הוא מהכאב - "טוב לי כי עונתי למען אלמד חוקיך". זה הוא התכלית שלמענה ברא הקב"ה את העולם, שכל אדם יעבוד ויאבק עם עצמו עד שיגיע לביטול הבחירה, ואז ישיג ממנו עצמו את האור ואת בחינת ששת ימי בראשית, שזה האור האלקי הגנוז ומצומצם בו עצמו, בבחינת "מה אני בורא עולמות אף אתם" (מדרש שו"ט תהלים קטז).

הזה באמצעות הבחירה, ע"י שאנו נעבוד להגיע לביטול עצמו עד ש"מבשרי - אחזה אלוקה", ו"אין מתום בבשרי מפני זעמך". שכל כאב הוא 'זעמך', שנשלח אלינו לשם תכלית שבאמצעותו נגיע להתקשרות כמו באלפים שנה שקודם הבריאה. ובעבור זה ברא הקב"ה את התורה, כדי שנעסוק בה ונקיימה בביטול גמור כמו באלפים שנה שקודם הבריאה. וכאשר האדם יצמצם את עצמו צמצום אחר צמצום, יוכל להשיג - זה לעומת זה - את האור שהרבש"ע צמצם בששת ימי בראשית. זה הוא האור שהרבש"ע גנז לעתיד לבוא, דהיינו אחר שיעבוד על עצמו להגיע לביטול, כי "לעתיד לבוא" הוא ההנה.

זהו העבודה של כל אחד ואחד, לעבוד ולהשיג ש"אין מתום בבשרי - מפני זעמך". שכל כאב שהאדם כואב בעולם - שע"ז ביקש דוד המלך "רק לשטף מים רבים אליו לא יגיעו" - יש לו מקור ושורש, היסורים הללו הם 'זעמך', ונשלחו אליו כדי שישגיג את הביטול מגופו ומעצמו, והביטול יביא אותו להתקשרות לבורא העולמים. כי אי אפשר למצוא את בורא העולמים אלא באמצעות הביטול של עצמו. אם אין ביטול של עצמו לא יכיר את 'זעמך', ולא יוכל להגיע להתקשרות.

זה הענין שהרבש"ע ברא את האור והחושך בערבוביא. ולכאורה איך שני מלכים משתמשים בכתר אחד? רק כשאדם עובד על עצמו בתוך החושך שלו אז יגיע ליתרון האור מן החושך. כי מזה שבשיא החושך הוא חי, ויש לו קיום, מזה גופא - אחזה אלוקה. נמצא שהחושך עצמו הוא האור. האור הוא כשמגיע ל"טוב לי כי עונתי למען אלמד חוקיך".

של ששת ימי בראשית ע"י שיכנס להשגה של 'זעמך', שכל כאב יביא אותו לדביקות - מבשרי אחזה אלוהים.

ולכן אנו נמצאים עד עכשיו בגלות הארוכה הזו, ומי יודע כמה זמן עוד נהיה בה, אם לא נתאגד להכיר שהכאב שיש לכל אחד הוא 'זעמך', עד שנשיג שהאור של ששת ימי בראשית נמצא בנו עצמנו. כי כמו שהרבש"ע צמצם את עצמו צמצום אחר צמצום, עד לתכלית הצמצום מה שבן אנוש כבר יכול להשיג - שזה האור של ששת ימי בראשית, (כי האור של ששת ימי בראשית הוא אור האלוהות ואינו דבר בפני עצמו), כך לעומת זה הוא רוצה מאיתנו את אותה עבודה, שנצמצם את עצמנו צמצום אחר צמצום עד שנמצא את האור הזה בנו עצמנו.

וכאשר נזכה להגיע לתכלית הצמצום יהיה ביטול הבחירה, ואז נוכל להשיג את האור - הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו, ולא נצטרך לאכול נהמא דכיסופא. לא נאלץ לחכות שהצדיק יתן לנו קצת מהאור של ששת ימי בראשית. או לנו מיום הדין ואז לנו מיום התוכחה כשנזדקק לחסדים של הצדיק אמת שיזכה אותנו בקצת אור, על זה נאמר "כל אחד נכוה מחופתו של חברו". הרי זו קנאה שאין דוגמתה. בושה נוראית, וכאבים שאין כמותם. מי שלא ישיג את האור מעצמו יזדקק לחסדי הצדיק-אמת לקבל ממנו קצת אור כדי להשיג מעט חיות לנשמתו בכדי שהיא תוכל להשאר במצב שיוכל לבוא הגאולה. אוי וי יהיה לנו אם נאלץ להגיע לבחינה הזו, הבושות יהיו נוראות. אלו כאבים איומים. אבל אז יהיה מאוחר מדי. כי הזמן של הבחירה הסתיים אז, והעולם יגיע לתוהו ובוהו. הלא כל האור של ששת ימי בראשית היה "יתרון האור מן החושך", שהחושך

ומכיון שזו היא התכלית שעבורה ברא הרבש"ע את העולם, לכן אנו הולכים בכאלו גלויות ארוכות, סובלים ממחלות נוראות, וכל חיינו חיי פחדים, בגלל שאיננו חיים במצב של ששת ימי בראשית לפני הבחירה. כל אחד חי במחשבות שלו מה"רבות מחשבות", זה חי בקנאה שלו, זה ברציחה, זה בניאוף, זה חי בכעס וזה בלשה"ר. כל אחד קרוע עם עצמו בגלל שכל אחד הולך בדרך של הישות שלו, ומכל החיים שלו אין "לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה ליחד שם י-ה ב-ה" - לשמוע מכל המתרחש עמו את האדנות של קוב"ה.

לכן אנו נמצאים בכזו גלות ארוכה, וכל אחד מלא מכאובים, ואין אף אחד שרוצה לשמוע עצה. כי רק אחר שאדם כבר בשיא היסורים ואינו מוצא אף אחד שיכול להקל עליו הוא בא לשמוע אולי הרעיונות הללו יעזרו לו ויצילו אותו. אולם הדרך להגיע אל האמת היא מאד קשה, ואדם שמחפש רק להנצל מן היסורים לא יגיע אל הדרך הזו, מכיון שהוא לא מחפש להציל את הנפש ואת הנשמה, ולהגיע בעבודתו ל"אין מתום בבשרי מפני זעמך", שבכל כאב ישמע שזה 'זעמך' ולא שישתובב מוכה ושביר עם רצון לנקום בכל אחד, ואח"כ מחפש לגמור את עצמו - אין לו כבר מה לעשות כאן בעולם. אל הדרך הזו צריך להגיע בכדי לשמוע שכל כאב הוא הזעם של הקדושה שבא לעורר אותו להגיע לדביקות שלימה עד שתתבטל הבחירה, כמו בששת ימי בראשית לפני שהקב"ה אמר "מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת לא תאכל".

בשביל זה הרבש"ע ברא את התורה אלפיים שנה לפני שברא את כל הבריאה, ולכן הוא ברא את האדם אחרון, בכדי שישגי לעתיד את האור

בעצמו הוא האור, ואם כן יחזור אז העולם לאותו תוהו ובוהו, והאור והחושך ישמשו בערבוביה.

ז

התכלית שלנו שאנו נתאחד יחד, ולא יהיה שנאת חברים ולא שנאת אחים. על כל אחד להתעלות ולזכור שהאדם אינו חי לנצח - "כי עפר אתה ואל עפר תשוב". וי לו לאדם שהולך מכאן ריקן, עם ה'רבות מחשבות' והדמיונות שהוא התהלך בהם כל הימים. אדם כזה יכול להיות נע ונד בעולם האמת שנים ארוכות וקשות עד שהוא נהיה מגולגל אי שם, (ה' ישמרנו להיכן אפשר להתגלגל). אבל כשאדם מאוחד עם חברים, ואת ה'רבות מחשבות' שלו הוא מביא לתכלית ש'מבשרי אחזה אלוקה' - אף פעם לא מאוחר.

היצה"ר מכניס את האדם לחשכות ומראה לו הכל שחור, ומראה לו שגדולי ישראל היו נשמות מיוחדות, והוא לא יכול להגיע למעשיהם כי הוא נטוע באדמה כמו הר. אבל זו טעות גדולה שכל העולם טועה בה. כי גם בשעה שאדם נמצא בחושך אפילה בעומק השאול הוא יכול לצעוק "ממעמקים קראתיך השם" - כמו שיכולתי לקלקל כ"כ הרבה שנים אותו דבר אני יכול לתקן. ולא הוא בלבד, גם אלו שלמדו תורה כל ימיהם גם הם זקוקים אל הרחמים, כי גם זה שלמד תורה כל ימיו אך הלימוד לא היה מתוך ביטול, לימוד כזה אינו מביא אותו אל התכלית, כי מה יש לו מזה שבקיא בש"ס ופוסקים וספרי מוסר והלכות אם כל הלימוד היה מתוך ריקנות ולא היה מיוסד על 'אין מתום בבשרי מפני זעמך'. תורה כזו היא פורחת באויר ולא מביאה אל התכלית.

לכן צריך כל אחד להתעורר, ומתי שהוא מתחיל זה לא מאוחר. אבל לא לדחות למחר, מחר זה דחיה - יש מחר לאחר זמן, רק היום אם בקולו

תשמעון'. עלינו לדעת שאנו באותה מדריגה של אותם צדיקים שבזכותם אנו קיימים. גם הם נולדו מטיפה סרוחה כמונו, רק העקשנות שלהם היתה כ"כ גדולה שגם בנפילות שלהם הם לא נשברו, להיפך, משם הם הגיעו ל'גם שם ידך תנחני ותאחזני ימינך' עד שהגיעו לביטול הבחירה. הם זכו לצמצום אחר צמצום עד שהגיעו לתוהו ובוהו של ראשית הבריאה שאור וחושך שמשו בכתר אחד, וזכו לראות את יתרון האור מן החושך. כי לעומת החושך הגדול שנפלו אליו הם זכו לחיות תחת כנפי השכינה, והם זכו לשמו של הקב"ה שהאלף הוא י-ה והסוף הוא י-ה.

וכל אחד יכול וצריך להגיע לבחינה זו, שהרי הכלל והפרט היינו הך - "אין בפרט אלא מה שבכלל", הפרט הוא הכלל והכלל הוא הפרט, ולכן הפרט יכול להגיע לכל המדריגות כי יש לו בחובו את הכלל. ואם כן כל אחד יכול להגיע לדרגה של הביטול הזה, ולא להגיד "אני כבר אבוד". אין דבר כזה אבוד בעולם. כל זמן שמלך ישראל וגואלו חי וקיים לא שייך "אבוד".

ומכיון שהוא אין סוף ולא שייך להשיגו, לכן הוא הגביל וצמצם א"ע צמצום אחר צמצום, כדי שאנו נוכל להשיג את האור של ששת ימי בראשית. וזה העבודה שעלינו לעבוד בזה העולם, שנשיג לנפשנו צמצום אחר צמצום - זה לעומת זה - עד שנגיע לשלימות הביטול שלא ישאר רק הכח האלקי המהווה אותנו, בבחינת "מה אני בורא אף אתם".

ח

לשם כך עלינו להשיג ש"אין מתום בבשרי מפני זעמך", ומהשבר שלי אני צריך להכיר, שהאויב שלי שונא אותי תכלית שנאה שאין כזו שנאה בעולם - "תכלית שנאה שנאתים לאויבים היו לי".

זוהי התכלית של הבריאה, אך אנו בכוחות עצמינו איננו יכולים להגיע לכזו שלימות, בדור יתום כזה ש"תעו במדבר בישימון דרך עיר מושב לא מצאו" אנו תועים בדרך ואיננו יכולים למצוא את השלימות, רק אם נתאחד ונשרור בינינו האחדות. לכל אחד ואחד יש ניצוץ שעליו לתקן ולהעלות, וכשאנו נגיע לשלימות האחדות יהיה לנו כח להתאחד עם הצדיק אמת, שזה הרבש"ע בעצמו - צדיקו של עולם כמש"כ "צדיק ה' בכל דרכיו", ואז נוכל להעלות את הניצוצות שלנו. בחטא עץ הדעת נגרם שבירת הכלים וכל הנשמות נתגלגלו בכאלו מדבריות שאי אפשר כלל להשיג את מציאותם של המדבריות הללו. בכזה מדבר שממה אנו שרויים, ואין לנו יכולת להגיע לאותם מדבריות ומקומות נידחים שהניצוצות שלנו נדחו ונתפזרו שם. אין שום דרך לצאת מן הסבך הזה רק אם נגיע לשלימות האחדות ואז הרבש"ע יגאל אותנו, אז נוכל להשיג את הניצוצות שנדחו ונתפזרו.

עלינו להתאחד כאן למטה בארץ, ואז הרבש"ע יתאחד אתנו למעלה. הרי לכל אחד יש שורש בצדיק אמת שלו, וממילא כאשר יהיה אחדות למטה כמו כן יהיה אחדות למעלה, ומהאחדות שלנו יש כח לעליונים. אנו נתעקש אצל הרבש"ע: "אתה מוכרח לגאול אותנו, לא יעזור לך כלום! תגאל אותנו! מי שאמר לעולמו די יאמר לצרותינו די..." ו"חוצפא כלפי שמאי מהניא" כפי שאמרו חז"ל. אין לרבש"ע תענוג יותר גדול ממתי שבשר ודם נעמד לפניו בשפלות כזו ש"אין מתום בבשרי מפני זעמך" והוא דורש בחוצפא: "רבש"ע די לצרותינו! כמה זמן עוד תשאיר אותנו בגלות המרה הזו?! כמה יארך עוד הזמן שתעשה מאיתנו צחוק?! - 'יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו'. עד

ואם כן, נשאלת השאלה, איך יש לי קיום? אם הוא רק 'להשמיד להרוג ולאבד' אותי אז איך אני נושם? וממילא - "אחזה אלוקה", אני מוכרח להאמין ולהשיג שיש מישהו שנקרא בעל הרחמים וממנו הקיום שלי. הוא מעביר על מידותיו, וברחמיו על כל מעשיו הוא נותן לי רחמים.

לכן צריך כל אחד לקלוט ולהבין, שה'רבות מחשבות בלב איש' לא ניתנו לו כדי שישבר מזה, רק בכדי שיגיע אל התכלית, שלא יצטרך לאכול נהמא דכיסופא מהצדיק אמת. זה יהיה רע ומר, חושך חלקלקות. אין בעולם מרירות כזו, כי אז לא יהיה להיכן לברוח. בעולם הזה יש להיכן לברוח, כמו שדוד המלך אמר: "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הינך, אשא כנפי שחר אשכנה באחרית ים, גם שם ידך תנחני ותאחזני ימינך", אבל שם אין להיכן לנוס. כאן יש רחמים, ושם זה מדבר שממה שאי אפשר לדמיין ולא לצייר במחשבה שום ציור מהשממה ההיא. זה כ"כ מר שאין כמוהו בעולם.

הדרך היחידה להנצל מזה היא שאת ה'רבות מחשבות' הוא יצמצם, ויגיע מהם אל התכלית להכיר ש'אין מתום בבשרי מפני זעמך', והזעם הזה יקשר אותו אל הבורא. כי מתוך היסורים בהכרח יתבונן ויבין: איך אני יכול להחזיק מעמד בכזו שנאה של היצר הרע? ומזה: 'אחזה אלוקה'. למרות שאינני רואה אותו אני משיג מציאותו. כי אם למרות שאני קבור באדמה יש לי קיום וחיות, ויש לי נשימה, זה מעורר אותי להכיר שהרחמים הוא המקיים ומהווה אותי. אין אני יכול לראותו, ולא להבין אותו, ולא לשמוע את קולו, ולא לדעת כלום, בגלל שאין לו גוף ולא דמיון כלל. רק כאשר גם אני מגיע לביטול המציאות שאין לי גוף ולא דמיון כלל, אז אפשר להשיג את מציאותו. כי איך אני מתקיים? ומזה שיש לי קיום - אחזה אלוקה.

כשתהיה אחדות לא ירצה כל אחד בשביל עצמו, ולא ירדוף להיות בראש. היום כל אחד רוצה להיות הראש, והוא רוצה לשכוח "כי ממך הכל ומידך נתנו לך". וזה סיבת הגלות הארוכה שלנו, מחמת שיש ביננו שנאת אחים ש'איש את רעהו חיים בלעו', כי בגלל שהוא שוכח מבורא העולם הוא חושב שהחבר נוגע בו, והוא חי בדמיון - דמינו כאריה יכסוף לטרוף ככפיר יושב במסתרים, הוא רוצה לבלוע את השני כי נדמה לו שהשני הוא בע"ב. והוא אינו יודע שאי פעם צריך לתת דין וחשבון. ואינו יודע שבגלל זה יהיה לו סוף שחור. אז כבר הוא יראה מה זה ניצחון. צריך להזהר לא לקחת שום דבר מהרבש"ע, ולהשמר לא להיות רשע. כל אחד שיציק לחבר יתן על כך דין וחשבון. ואם יהיה שנאת אחים הוא ישלם על כך. אוי וי יהיה ביום הדין שלו. אז כבר אין אפשרות לברוח. צריך לזכור את זה עכשיו כי אח"כ יהיה מאוחר מדי.

אנו צריכים להתאחד ולהיות באחדות, ולהגיע אל הדרך ש"מבשרי אחזה אלוקה". על כל אחד להתעקש ולא להרפות עד שנגיע לכזו אחדות שנוכל להכריח את הרבש"ע למעלה. שהצדיקים האמיתיים - שכל אחד יש לו שייכות לצדיק שהוא השורש שלו - יתאחדו, וירדו לאותם מדבריות שכל אחד יש לו שייכות עם הניצוצות - שהם גלגולים שלו - שנדחו לשם, ויבקשו את הרבש"ע בכח: "תתעורר, עד מתי יאהבו ריק יבקשו כזב סלה! אל תתן ה' מאווי רשע זממו אל תפק!" ואז הוא יתעורר. אולם האחדות הזו למעלה לא תיתכן רק ע"י האחדות שלנו כולנו. לדור שלנו יש שייכות עם כל הדורות, אנו דור המדבר, והדור של חורבן בית ראשון, ובית שני, וכל הדורות. כל אחד כאן הוא מכל הדורות כולם. והתפקיד שלנו

מתי יאהבו ריק יבקשו כזב סלה! די רבש"ע. העבודה שלנו הביאה אותנו לכך שאנו יכולים לבוא אליך עם החוצפה הכי גדולה ולדרוש שיותר לא תצער אותנו. שתאחד את כל העולמות. יש לך די חיילים. יש לך צדיקים ששפכו את דמם עבורך במשך כל הדורות. אין לך במה להתבייש. כמה זמן עוד תצער אותנו בגלות! כמה זמן עוד תחזיק אותנו בגלות החשוכה והמרה הזו?"

כאשר אנו נהיה באחדות גמורה, שאיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק, נוכל לבוא כלפי שמיא עם החוצפה הכי גדולה, ויהיה לנו כח לרדת למדבריות, ולקחת כביכול בחוזקה את הרבש"ע ולתבוע: "רבש"ע, תתעורר מהתרדמה שגזרת על עצמך, תתעורר ותגאל אותנו! כמה זמן תשאיר אותנו במדבריות! כמה זמן תכאב בגללנו?"

אבל כל זה יכול להיות רק אם אנו למטה נהיה באחדות, ועי"ז יהיה למעלה אחדות של הצדיקים האמיתיים. עלינו למשוך אותם בכח הכי חזק. והם מחכים על זה. הם הרי כאובים עוד יותר מאיתנו. הם שרויים בכאב נורא, וללא הרף הם מחכים עלינו שנתעורר. עד אז גם הם אנוסים להיות כישנים. כל עוד שאנו לא נתעורר לא נוכל להגיע אל האחדות.

רע מאד יהיה אם יגיע הרגע הזה ואנו עוד לא נהיה באחדות. אוי וי יהיה לנו אם הניצוצות ישארו נידחים. מי יעזור להם? הרי זה אנו עצמינו. כל עוד שאנו לא נהיה באחדות משיח אינו יכול לבוא. כבר אלפי שנים מדברים שהוא יבוא, אבל כל הדיבורים הם לריק, כי כל עוד לא תהיה אחדות משיח לא יבוא.

בקדושיו לא יאמין ובמלאכיו ישים תהלה. איך נעמוד בדין? במצב כזה לא נוכל להחזיק מעמד.

לכן כל אחד צריך לדעת שאם הרבש"ע ברא אותנו בעולם הוא עם התפקיד שלו, שלא יהיה לו קנאה שהחבר רוצה לקחת לו, ושלא יעיז לרצות לקחת את האדנות של הבורא עולם. רע ומר יהיה באותו רגע שהרבש"ע יבוא לנקום בו. פחד נורא יפול על כל מי שירצה לקחת את האדנות מהרבש"ע ולא יסכים לעזוב. איש בל ישלה את עצמו שמישהו רוצה לקחת לו, אין אף אחד שמסוגל לעשות מה. כל הגיבורים כאין לפניך, ואנשי השם כלא היו, וחכמים כבלי מדע ונבונים כבלי השכל.

א

אולם כשאנו נתאחד בדרך הזו - הרבש"ע יגאל אותנו. כי בכח האחדות נוכל להכריח את כל הצדיקים האמיתיים שיש להם כח ללכת במקומות הנידחים השוממים ביותר ולהעלות את כל הניצוצות שתעו במדבר בישימון דרך עיר מושב לא מצאו. וכך נקיים את האדנות של הקדושה. ואם אנו נקיים את כל השמות הקדושים בשלמות, אז יהיה "פנו דרך" בשביל הקדושה, ויגיע שמחה עצומה, ויאירו האורות של ששת ימי בראשית, ונשיג את אותה מדריגה כמו לפני האלפים שנה שהעולם נברא, בלי בחירה. אז נוכל לחיות תחת חסותו של הקב"ה, ונזכה לאורות של ששת ימי בראשית שהרבש"ע צמצם, דהיינו שנגיע למצב שנשיג את תכלית ההשגה בחינת "כי לא יראני אדם וחי" "ופני לא יראו". אחרי הכל האדם הוא בס"ה אדם, ומה שהוא יכול להשיג זה רק "ופני לא יראו", כי הרבש"ע אינו מציאות ולכן אין יכולת להשיגו.

לכן אני מבקש מכם, חברים, שנתאחד כולנו יחד, ונלך צעד אחרי צעד, שעל אחרי שעל, עם

להתאחד ביחד, וכל אחד ימצא את הניצוצות שלו שתועים במדבר בישימון דרך עיר מושב לא מצאו. הם בעצמם לא יכולים למצוא עיר מושב, ורק אם אצלינו יהיה אחדות למטה, נוכל להגיע עם החוצפה הכי גדולה לצדיקים האמיתיים: "מה לכם ישנים? עורו ישנים משנתכם! עד מתי תשכבו באפס מעשה, תתעוררו ובקשו רחמים מהרבש"ע שיתעורר מהגלות הארוכה הזו. מספיק כבר עם הצרות שלנו. מספיק עם המחלות. מספיק עם המחלוקות בתוך הבתים. והמחלוקות שיש לכל אחד עם החברים. מספיק עם הקנאה. ועם האדנות והישות של כל אחד."

עלינו להתנער מן הקרירות, ולהתעורר. ואם נתעורר, נגיע לתכלית האמיתית, שבכח האחדות השלימות נוכל להכריח כל צדיק שיש לנו שייכות עמו - ויש לנו שייכות עם כל הצדיקים האמיתיים שהיו בכל הדורות - ולגאול את כל הניצוצות. כי בכדי שתהיה הגאולה צריך שיהיה ליכוד של כל הניצוצות, אם חסר רק ניצוץ אחד לא יכול להיות שלימות הוי'-אדני, ולא יכולים להיות כל השמות הקדושים של הרבש"ע, וכל הניצוצות שנדחו ונתפזרו ותועים במדבר בישימון ודרך עיר מושב לא מצאו - אינם יכולים להתעלות.

אני מבקש מכם, רחמו על עצמכם! רחמו אחד על השני! אל תחפשו אדנות. כל אחד יש לו את התפקיד שלו בעולם הזה ושלא יחיה בדמיונות. הוא רוצה את האדנות בגלל שנדמה לו שהחבר רוצה לקחת לו את זה, ואינו זוכר שלא הוא ולא החבר יכולים עשות מאומה. מה אנו. מה חיינו. מה חסדנו. מה צדקותנו. מה ישועתנו. מה כוחנו. מה גבורתנו. מה נאמר לפניך ה"א, הלא כל הגיבורים כאין לפניך, ואנשי השם כלא היו, וחכמים כבלי מדע, ונבונים כבלי השכל. אין לנו שכל, כלום. הן

שלימות הביטול. ביטול אחר ביטול וצמצום אחר צמצום, עד שהגוף יגיע למצב של כליה, דהיינו שהגוף נתמזג עם האחדות והשיג את האור של ששת ימי בראשית באותה בחינה של אלפים שנה קודם הבריאה.

בשביל זה הרבש"ע נתן את האלפים שנה הללו, כדי שנשיג את האורות של ששת ימי בראשית, ע"י שנדע שאנו צריכים להשיג את התורה באותה בחינה של אלפיים שנה, ולהגיע למדריגה של ביטול הבחירה כמו שאז לא היה בחירה. רק שאי אפשר להשיג את התורה אם לא נגיע לביטול ש"אין מתום בבשרי מפני זעמך", ונכיר שהכעס שאתה שולח לי הוא "זעמך". אולם כשאדם מגיע להכרה הזו, אזי הוא שומע "מבשרי", מזה שאני מתקיים למרות שהיצר הוא אויבי בנפש ושונא אותי תכלית שנאה - "אחזה אלוקה".

כשאנו נתאחד באחדות נזכה שלא נצטרך לאכול נהמא דכיסופא, ונזכה לשבת תחת כסאו של הקב"ה יחד עם הצדיקים, ולאותו ריקוד שהצדיק ירקוד לפני הרבש"ע - הריקוד של משיח. וכולם יזכו לכל זה, הגדול לפי גדלו והקטן לפי קטנו.

אבל כל זה יכול להיות רק מתי שאנו לא נחפש אדנות לעצמנו, רק נחפש את האדנות של בורא העולם. אז נזכה כולנו לבית שלישי, ולא נצטרך לאכול נהמא דכיסופא, וכל הניצוצות שלנו יתלקטו, ונזכה לאורות של ששת ימי בראשית במהרה בימינו עם הבית השלישי, אמן.

רחמים. וכל אחד יפייס את השני. כדי שנזכה לתת את האדנות לקדושה, ולא ל'רבות מחשבות', לדמיונות שאדם מחפש למצוא. הוא רוצה את הכל, ומחפש למצוא לעצמו את הכח. הוא רוצה לדעת 'מי בראש' כמו ירבעם בן נבט ששאל "ומי בראש". כל אחד רוצה לעצמו את הראש. אבל יש ראש אחד ויחיד - הראש עליון. הרבש"ע הוא הראש שלנו, ואנו כולם - כלום. מה אנו מה חיינו.

יב

אנו צריכים להתאחד, כדי שנוכל להחזיק מעמד כשיגיע החושך הגדול. כי כמו שהיה במצרים כך יהיה לפני הגאולה חושך חזק ונורא, שישארו רק אחד מעיר ושנים ממשפחה. החשכות תהיה נוראה, ואם אנו לא נִאָחֵז אחד בשולי הבגד של השני נקבל מכות כאלו שיהיה פחד. על כן עלינו להתאחד - איש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק, והאחדות תתן לנו כח להוריד את כל הצדיקים האמיתיים כדי שיעלו את כל הניצוצות. יש להם זכות, והם יכולים להגיד לרבש"ע 'פנו דרך'. ואז הרבש"ע ירד ויכנס לתוך העולם הזה, ויהיה בחינה של "מלא כל הארץ כבודו". וממילא יהיה גם "ומקבלין דין מן דין". כל אחד יקבל מהשני, המלאכים מהצדיקים והצדיקים מהמלאכים, ויהיה שלימות גמורה שלא נצטרך לאכול נהמא דכיסופא. ונזכה שהבית השלישי יבנה מהתפילות שלנו, על דרך שכתוב "ותערב לפניך עתירתנו כעולה וכקרבן", כי התפילות שלנו צריכות להיות 'כליל תקטר' כקרבן עולה. דהיינו

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ

מו"ר ר' אשר זיע"א
ב"ר אריה מרדכי ז"ל
נלב"ע במוצאי יום הכיפורים תשס"ד

לעילוי נשמת

מרת צביה ע"ה בת ר' אברהם ז"ל
א"ח מו"ר ר' אשר זיע"א

לעילוי נשמת

מרת לאה ע"ה
בת מו"ר ר' אשר זיע"א

לעילוי נשמת

ר' אברהם חיים ז"ל
בן מו"ר ר' אשר זיע"א

לעילוי נשמת

ר' שמואל **אברהם** מרדכי ז"ל
נלב"ע ער"ח אייר תשפ"ב

